

IN PACE IN IDIPSUM

XV. ÉVF. 1914. 8. SZÁM.

VIRGO IPSUM, QUEM GENU

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

A LEGMÉLT. OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSA S
SZE GÉNY TEMPLOMOK FELSZERELÉSÉNEK
ELŐSEGÍTÉSÉRE HIVATALOS KÖZLÖNYÜL

KIADJA

AZ ORSZÁGOS OLTÁREGYESÜLET

DORMIAM ET REQUIESCAM

IT DEUM ADORAVIT.

Szerkesztőség-kiadóhivatal Bpest, Üllői-út 77.

Ára egy évre 3 korona.

Megjelenik minden hó elsején.

ORIETUR JUSTITIA

SACRIFICIUM DEO

Stephaneum nyomda r. t.

ET ABUNDANTIA PACIS.

SPIRITUS CONTRIBULATUS

QUI FRUMENTUM

PARCE POPULO TUO.

Központi oltáregyesületi érem.

Hivatalos oltáregyesületi érem. Kapható: Oltáregyesületi iroda. Budapest IX., Üllői-ut 77. Egy darab ára ezüst kivitelben: 2.60 korona. Aluminium kivitelben: 90 fillér.

Női kézimunkákhoz szükséges hímzőanyagok nagy választékban legolcsóbb árban kaphatók. — Képes árjegyzék bérmentve. — Intézeti és iskolai szállítók.

BERGER ÉS FEISZINGER
Budapest, IV., Korona-utca 4. szám. ☒

ÖRÖKI MŰVÉSZET

az Országos Oltáregyesület havonként megjelenő hivatalos közlönye.

TARTALOM: *Dr. Bozóky Géza*: A dicsőségteljes Oltáriszentség. — *Blaskó Mária*: Emmausba. — *Dr. Tiefenthaler József*: Jön az Úr... — *Gáspár Margit*: Megenyhülés. — Történelmi Tár. *Timár Kálmán*: Az egri papi imaegyesület. — *Jézusom, örömm*. Rovatvezető: *Dr. Szyllaba Emil*. A trónörökös halála. — Nagyboldogasszonyi szentáldozás. — Eucharisztikus Szövevségek. — Feslő bimbók. A barack. — Röptében a nagyvilág körül. — Egyesületi élet. — Kimutatás.

A dicsőségteljes Oltáriszentség.

CSODÁLATOS s a komolyan gondolkodó agyából mély gondolatokat kiváltani alkalmas az a tény, hogy mialatt a hitetlen radikalizmus és az anyagiás racionalizmus különböző utakon, de azonos céllal világszerte arra törekszenek, hogy az emberiség szívéből az Istenben és a túlvilágban való hitet kitépjk, ugyanakkor egyik legfelfoghatatlanabb hittitkunknak az Oltáriszentségnek imádói és bátor hitvallói egyre jobban szaporodnak.

Egy nemrégiben közzétett kimutatás szerint az Oltáriszentséget megalkotó isteni szív iránti szeretet kultuszát ápoló különböző nyelvű «Jézus Szent Szíve Himnők»-ök száma például ma már az egész világon közel félszázra rúg, előfizetőknek száma pedig eléri az egy milliót. De hol vannak még emellett a kizárólagosan eucharisztikus folyóiratok és az Oltáriszentségről szóló könyvek, elmélkedések, cikkek és röpiratok? Hiszen ez utóbbiak száma ma már olyan óriási, hogyha bibliografiájukat egybe akarnók állítani, vaskos kötetekre volna szükségünk, mert az Eucharisztia irodalma szinte beláthatatlan terjedelműre nőtt.

Az Oltáriszentséget magasztaló szellemi termékek napról-napra újabb és újabb szempontokból boncolgatják, tárgyalják, fejtegetik, dicsőítik és magyarázzatják ennek a nagy szentségnek szépségeit, fonségét, a benne megnyilvánuló határtalan szeretetet és csodálatos hatásait, de tárgyuakat kimeríteni még sem tudják. Más és más oldalról világítja meg az Eucharisziát a hittudós, a lekipásztor, a szerzetes, a világi, a hittérítő, a zárda-szűz, a serdülő ifjú, a sírjához közelálló aggastyán, a gyermekeiért aggódó szülő, a szüleit megmenteni akaró gyermek, de valamennyien megegyeznek abban, hogy egyaránt magasztalják, áldják és egyhangúan azt hir-

detik, hogy az Ostya színében valósággal ott rejtőzik a Mindenség Ura, a hatalmas örök Isten, kinek kimondhatatlan erős vágya az, hogy rajtunk segítsen s egykor a mennyekben véghetetlen boldogságban részesítsen, ott van a szeretet óceánja, aki csakis azért alkotta meg ezt a Szentséget, hogy állandóan velünk és köztünk lehessen, bennünket szeretetére édesgessen, nyomorúságainkat megszüntethesse és jobbá és tökéletesebbé tegyen.

És ugyanezt, az emberi ész által teljességgel megfoghatatlan titkot, már közel 2000 év óta hiszik milliók és milliók, szentek, tudósok, lángelmék, a világ legkülönbözőbb nemzetei, egyszerű emberek és a legműveltebbek. Elhiszik és megvallják, ha gúny tárgyává teszik is ezért őket, elhiszik és megvallják, ha vérüket kell is odaadniuk érte, elhiszik és megvallják az élet legkomolyabb pillanatában, a halálos ágyon, elhiszik és megvallják s boldog mosollyal hunyják le túlvilági álomra szemeiket. Nem csoda ez a tény már önmagába véve is? Hol van hozzá hasonló a világtörténelemben? Nem bizonyítéka-e ez annak, hogy itt tényleg Isten keze működik?

Nem csodálatos-e továbbá az, hogy az eucharisztikus kongresszusok valóságos diadalmenetekké fejlődtek, hogy koronás fők, legmagasabb világi méltóságok, a fegyveres cró, a földi hatalom legelső birtokosai kisérőjéül szegődnek egy darabka fehér ostyának, térdet hajtanak előtte s a lehető legnagyobb tiszteletben részesítik? Nem bámulatraméltó-e az, hogy míg a rotációs gépek ezrei egyre jobban ontják azokat az ujságokat, lapokat és munkákat, melyek minden lehető fegyverrel és módon igyekeznek a hitetlenséget terjeszteni, midőn ma már a legutolsó falvakba is eljutnak ezek az ólombetűkkel telenyomatott mérgező papirostömegek, ugyanakkor egyre több és több védője és imádója akad az Oltáriszentségnek s az emberiség vetekedve áldoz milliókat csak azért, hogy minél nagyobb pompát, fényt és ragyogást fejtsen ki a szent Ostya tiszteletére.

Szegény cselédek, földhözragadt koldusok, nyomorban sinylődő özvegyek, kiknek minden fillér sokat jelent, koronákat, sőt százakat képesek áldozni az Oltáriszentség dicsőítésére és pedig nemcsak itt, vagy amott, ebben vagy abban az országban, hanem világszerte mindenfelé, mert áldozatos lelkek mindenütt akadnak. És mikor az Egyház földi kormányzója felhívja az emberiséget, hogy ezentúl gyakrabban és tömegebben siessen az Úr asztalához, szavát megfogadják a szélrózsa minden irányában. Pedig e szózatnak teljesítése sok nehézséggel van egybekötve, mert előbb szakítani kell a bűnös gyönyörökkel, meg kell alázkodni a gyóntatószékben, le kell mondani olyan vágyakról, melyeknek útjában különben alig találának akadályokat, de mégis megteszik s milliók siet-

nek engedelmeskedni annak, ki sem börtönrel, sem pénzbüntetéssel nem sujthat, ha rendeleteit figyelmen kívül hagyjuk s aki csak kér, hogy hallgassuk meg szavát, de nem parancsol.

Az Oltáriszentség megdicsőítésének ez a jelenség bizonyára egyik nem legkisebb tényezője s nem a leghalványabb tűző ékkő abban a koronában, melyet az emberiség az egykor megvetett, kicsúfolt és keresztrefeszített Üdvözítőnek most kárpótlásul és kiengesztelődésül felajánl.

A mindenség legnagyobb csodáját: az Oltáriszentséget a csodák egész sorozata veszi tehát körül. Maguk az eucharisztikus kongresszusok is csodával határos módon terjedtek el. Hiszen ismeretes, hogy az eszme egy szentéletű, de máskülönbén egyszerű nőtől, Tamisier Sours-i leánytól származott, kinek ez a gondolata annak a szentség hírében elhunyt Vianney János francia plébánosnak sírjánál támadt, ki gyakran könnyes szemekkel kiáltott fel: *Óh Jézus, téged ismerni anyai, mint szeretni! Ha tudnók, hogy az Úr Jézus minket mennyire szeret, örömmünkben meghal-nánk*. És aki főleg három áhitat-gyakorlatot ajánlott: az Oltáriszentség és az Úr Jézus szenvedése iránti áhitatot, a Mária-tiszteletet és a tisztító-tűzben szenvedő lelkekért való könyörgést s akinek az Oltáriszentség iránti lángbuzgalmáról csak a legnagyobb megihatottsággal olvashatunk még ma is élettörténetében.

Érdekes a megemlítésre, mert nálunk bizonyára kevesen tudják, hogy Tamisier kisasszonnyal egyidejűleg egy másik terjesztője és előhirdetője is akadt az eucharisztikus mozgalmaknak, a francia Roux Kelemen volt egyetemi tanár személyében, ki szintén azt hirdette, hogy az emberiség nagy bajainak az Oltáriszentség a gyógyszere. Ebben van a mentség — mondotta — mert ott van az Üdvözítő. Azt ajánlotta, hogy a nemzetek fogadják el az isteni irgalom által felajánlott ezt az eszközt és akkor meg lesznek mentve. De hogyan lehet ezt a célt elérni? A papság apostolkodása és az eucharisztikus kongresszusok útján, melyek felhívják a lelkek figyelmét az Eucharisziában Isten kimondhatatlan értékű aján-dékára, hogy azután merítsenek e fejedelmi bőkezűséggel összehalmozott kincsekből s ily módon gyógyuljanak ki az anyagelvűség által előidézett szörnyű betegségből.

És mikor az emberiség lelki ujjászületésének jelei már mutatkozni kezdtek, Roux a következőket írja 1888-ban: «Nagy léptekkel közeledünk a nemzeti és társadalmi regenerációhoz, hála érte az eucharisztikus mozgalmaknak, melyek a lelkeket magukkal ragadják. Az örökimádások szaporodnak, a kiengesztelő és kérő imák a Montmartre-i templomban állandóak. Az oly sokáig elhanyagolt gyakori szent áldozások, melyeket még a keresztény lelkek is elmulasztottak, újra jogaikba léptek és érezhetően emelték a keresztény élet színvonalát. Hogyan ne remélnők tehát

és főképp miért esnénk kétségbe, látva az Oltáriszentség által előidézett vallási újjászületést?»

És valóban, ha végigtekintünk az eucharisztikus kongresszusok történetén, látni fogjuk, hogy az egy emberöltővel ezelőtt megtartott legelső kongresszus óta óriási utat tettünk meg. Ma már az eucharisztikus gyűlések oly jelentőségűek nagy események, hogy az emberiség azon része is kénytelen róla tudomást szerezni, mely a keresztnek ellensége. Az Oltáriszentség dicsőítésére és tiszteletére olyan templomok épülnek, melyek örökös és szakadatlan imádattal hódolnak az Egek Urának; más-hol az éjjeli imaórákat hozzák be s az Oltáriszentség előtt állandóan térdelnek az ájtatoskodók. Némely helyen díszorséget szerveznek az ostyában rejtőző Megváltó tiszteletére. A Mária-kongregációkban pedig egyre öbb eucharisztikus szakosztály kezd meg működését. Szóval a világ gyűlöletével, hálátlanságával és tiszteletlenségével szemben növekszik azok száma is, kik a megbántott és megszorított isteni Szív vigasztalására sietnek s engesztelő szentáldozásaik és templomlátogatásaik útján kárpótolják Istent a tőle megtagadott hódolat hiányáért.

Mintha maga a boldogságos Szűz is rá akarna mutatni arra, hogy isteni Fiát illeti elsősorban a dicsőség, Lourdesban most azt a tapasztalatot kezdik tenni, hogy a csodás gyógyulásoknak már több mint fele az Oltáriszentséggel való körmenet alatt történik, nem pedig mint eddig, a gyógyforrásoknál. Az Üdvözítőt a kegyhelyeken az igazi zárandók a szent áldozattal örvendeztetik meg elsősorban s hogy ennek tudata mennyire terjed, arra nézve legjobb bizonyíték a kegytemplomokban elvégzett áldozások számának emelkedése.

Néhány évtized múlva természetesen már világosabban fogjuk látni, hogy mit köszönhetünk az Oltáriszentség iránti tiszteletünk növekedésének és elterjedésének; de az előjelekből következtetve, már most is megállapíthatjuk, hogy nagy reményekkel nézhetünk a jövőbe, ha a gyakori és méltó szentáldozásokat a lehető legszélesebb rétegekre kiterjesztenünk sikerül. A gyakori áldozó ugyanis a tettek emberévé válik, mert egyre jobban felismeri annak igazságát, hogy az Oltáriszentség iránti igazi hódolat inkább a tettekben, mint az imákban rejlik. *Az hódol meg legőszintébben a Megváltó előtt, aki legnagyobb buzgalommal igyekszik levetni rossz szokásait és vétkeit.* Már pedig a múlttal való szakítás cselekedetekben nyilvánul meg. Hogy a fősvényből adakozó, a lustából szorgalmas, a kicsapongóból áhitatos, a veszekedőből béketűrő, a pazarlóból takarékos legyen, ahhoz tettek kelljenek. Az erre való hajlandóságot, a megtételre szükséges erőt pedig csak az Eucharisztia kenyere tudja megadni.

Mentől többen és mentől gyakrabban járulnak tehát az Úr asztalá-

hoz, annál több energiának kell átömlenie az emberiségbe s mivel ez az erő tettekké változik át, melyek lassanként átforgalmazzák a világot, az Oltáriszentség megdicsőítésének legragyogóbb pillanatai azok lesznek, midőn a keresztény hit ellenségei is kénytelenek lesznek belátni, hogy ezt az átalakulást a szentáldozásoknak köszönhetjük. Ezek a lelki átforgalmak alkotják a legpazarabb koszorút az Oltáriszentség körül. Legyünk rajta, hogy minél dúsabb és pompásabb levelek övezzék a Megváltó oltárszekrényét s ne fozzuk meg az Üdvözítőt attól a dicsőségtől, melyet minden embernek saját tehetsége és a kapott malasztok folytán egész élete alatt gyarapítani kötelessége.

Dr. Bozóky Géza.

Emmausba

OLVASOM az evangéliumot az Emmausba induló tanítványokról. És elképzelve a palesztinai izzó ég alatt forró homokutat, a nagy eseményektől megrázkódott — nagy eszmékbe belefáradt, kimerült, bágyadt lelkeket — hallok a kétkedés és csüggedés szavát:

«Mi pedig reménylők, hogy Ő megváltja Izraelt.»

És a tüzesen izzó ég alkonyodóba halványodik — messzi felhők mögül esti fuvalom száll, mint valamilyen titkos üzenet távoli hazából. A fáradt lelkekre pedig rászáll valamilyen bizonytalan sejtés — megremegtető és mégis felemelő — az alkonyég alól titokzatos éjszaka leselkedik, míg mellettük Valakinek a szive dobog hangosan.

Remeg a hangja a tanítványnak, ahogy szól az utitárshoz:

«Maradj velünk, mert esteledik és már hanyatlak a nap.»

... Ő pedig betérem velük megszegni a kenyeret...

És abból a megszegett kenyérből egyszerre elővillan valami — egy kimondhatatlanul gyönyörűséges szív égő szeretete — esti naphanyatlásba majdnem elvesző fényes igazságnak hirtelen meglátása — perspektívája egy messze szép országnak, mely nem e világra való...

Remegő, félő szívek előtt — naphanyatló csöndes alkonyatban megjelenik az Eucharisztia lelket nyitni, szívet melegíteni — új reménnyel elindítani új utakon egy új haza felé...

***

Ott kezdődik a történelem, ahol minden történet kezdődik: az elinduláson. Mert mindenki elindul — ifjú, öreg — remélő, csüggedő — a mi életünk csupa indulás és idelent még nincsen érkezés.

Szóval elindultak. Embernek hívták az egyiket és a másik neve volt Élet. Örök barátság fűzte össze a két vándort — együtt indulás és együtt

érkezés. Mert ahonnan indul az ember, onnan indul az élete útja is — és ahová az élet útja visz — odajut egykor az ember maga is.

Az indulásuk reggeli napsugárban történt és akkor mosolygós volt még a két utas arca. Azt a mosolyt pedig a hajnalpir mögött rejtőző Isten csókolta fel arcukra.

Akkor még élt az Isten a vándorok szívében. Ott élt és nagy dolgokat cselekedett — nagy dolgokat, hogy megremegeg belé az emlékezet...

Azután jött a halál... Háromnapos sír kösziklája borult a Csodatévőre és istenfeledésnek hívták a megásott sírt.

Abba a sírba aztán beletemetkezett minden, ami szép, ami remény, ami boldogító és csüggeteg, fáradt arccal indult tova a két reményvesztett, törtszívű vándor.

Így indultak nagy dolgok emlékével és nagy dolgokba belefáradt, csüggedő szívvel.

«És ők beszélgetének egymással mindazokról, mik történtek vala...»

Az Ember szólt:

— Emlékszel még a karácsonyi éjszakára? Mikor megszületett az Isten képe kis szívénkben és glóriás Jézuskáról, tovasuhanó angyalkákról álmodtunk éjszakánként.

És felelt az Élet:

— A karácsonyi Jézus meghalt... Felébredtünk arra, hogy mese a karácsonyfát hozó Jézuska és a göndörhajú, szárnyas angyalka. És a gyermekmesékkel eltűnt a boldogság... elvitte a karácsonyi angyal.

— Emlékszel a hegyi beszédre? A templomi prédikációból, a hit-tankönyveimből Ő beszélt hozzám — a tanulóifjúhoz... Óh, hogy itta a fiatal lelkem akkor az igazságot!

Az Élet sóhajtott:

— A prédikáló Jézus meghalt. Eltemette a hamis bölcsesség, kétely és sötét filizófia. A szkepszis, pesszimizmus, újfajta irányok lerombolták a templomokat, elpusztították a keresztet, eltépték a szentírást és elhantolták a prédikáló Mestert. És a megnyílt sírral eltűnt az igazság — elvitte a prédikáló Jézus.

— Hát a Táborhegyre emlékszel-e még? A megdicsőült Jézust láttam, mint ifjút a művészetben, az örömben — márványszoborban, szép versben, muzsikában.

— A tündöklő Jézus meghalt. Kihalt erkölcsök, szenvedélyek, állatösztönök eltemették. A bűn megölte... Nagy a pusztulás, bűn, gyalázat. A szépségek eltűntek a fertő között — elvitte magával a tündöklésében szépséges Jézus.

— Mintha most is látnám az emberek között. A férfikor küzdéseiben Ő gyógyított, ha sebtől vérzett a lelkem — csodálatosan táplált

kenyérrel erőt adva a munkához — feltámasztott, ha elsodort a vétek halálszele...

Az Élet arcán könnyek folytak végig:

— A szerető Jézus meghalt. Helyette önzés, tülekedés, egymás agyon-tiprása él. Szeretet nincs — elvitte magával a csodatévő Mester.

— Hát mikor ott járt a hullámok fölött... Őt láttam, amikor ezer baj, kétely, szenvedés, csüggedés örvénye nyílt meg... Jött... és én a hullámok közül szívére vettem magamat.

Mint bucsúzó őszi szél, szállt az Élet sóhaja:

— A békéosztó Jézus meghalt. A világ keresése — dicsőségek hajhászása — üres hazugságok nem hoznak békét. Nincs megnyugvás a földtekén — elvitte a békét osztogató Jézus.

Az Ember feljajdult. Keserű szemrehányás, kétkedés, csüggedés sírt a panaszában:

«Mi pedig reménylők, hogy Ő megváltja Izraelt!» És most a sírban fekszik — eltemette a világ hitetlensége, mi pedig, akik hittünk, remélünk — a szenvedélyek forró ege alatt elhagyva bolyongunk ezerte a világban.

Csend volt. Az elsírt panasz után hallgattak mind a ketten. Fejüket lehajtva, nézték fájó szívvel a vért síró alkonyezetet. Akkor vették csak észre, hogy nincsenek egyedül. Új utitársuk akadt, aki meghallgatta beszélgetésüket és szánó mosollyal nézett rájuk:

«Ó balgatagok és késedelmes szívűek!» — szólt azután. — *«Nem ezeket kellett-e szenvedni a Krisztusnak és úgy menni be az Ő dicsőségébe? És elkezdvén Mózesen és mind a prófétákon, fejtegeté mind, amik az írásban felőle szóltanak.»*

Végezetül pedig mondá:

— És a világ eltemeti Krisztust újra és újra — sírba helyezik világnézetek, hamis próféták, Antikrisztusok. — De már hiába — Krisztus eltemetve is él, mert feltámadott és elevenen lüktet közöttünk igazságot, szépséget, boldogságot, szeretetet és megnyugvást fakasztó szentséges szíve.

Amíg beszélt, a vándorok szívét különös érzés fogta el. A hanyatló napban búsan nézett a bukott világ képe és a lelki élet közeledő éjszakájának lehelete suhant végig a szívükön. Megrendültek. Érezték, hogy halált hoz ez az éjszaka és kérve-kérték az utitársat:

«Maradj velünk, mert esteledik és hanyatlók már a nap.»

Az utitárs maradt. És betért velük a hajlékba, amelynek templom volt a neve. Naphanyatló, elhagyott alkonyatban csendesen pislogott egy mécses aranyozott szekrényke előtt, mellette állt szótlán az utitárs.

És akkor világosodni kezdett az alkony. Hajnalpir futott az égen át és diadalmasan tört elő felhők mögül a napsugár. Megnépesedett a templom — énekhangok szálltak a magas felé. Gyertyafények gyúltak a szekrényke előtt és aki mellett állt, ragyogni kezdett, mint a hó és tündökölt orcája, mint a nap.

Jézus állt ott, a feltámadott. Egy pillanat csak — a tündöklés elhomályosul — eltűnik a ragyogó alak és helyén egyszerű ember áll fehér miseruhában. De az ujjai között hófehéren ragyog, izzik világlík valami — egy darabka kerek fehér kenyér.

Megmozdulnak az ujjak és a fehér kenyeret a térdeplő, fáradtarcú két vándor felé nyújtják. És az oltár előtt térdeplők arca felragyog — ajkuk szétnyílik, szívük megnyílik, lelkük lát, arcuk sugárzik, mert már tudják, hogy nem igaz, nem halt meg Krisztus — feltámadott és itt él elevenen, lüktető meleg szívvel a naphanyatló fáradt világban, boldogságokat osztogatva...

És ott végződik a történelem, ahol elkezdtem: az elinduláson. Újra jött alkonyat és hanyatlóban már a nap, de a két vándor bátran indul, bízó reménységgel az éjszaka felé. Mert az éjszakán túl új hajnal várja szebb ország határán — mely ország nem e világról való.

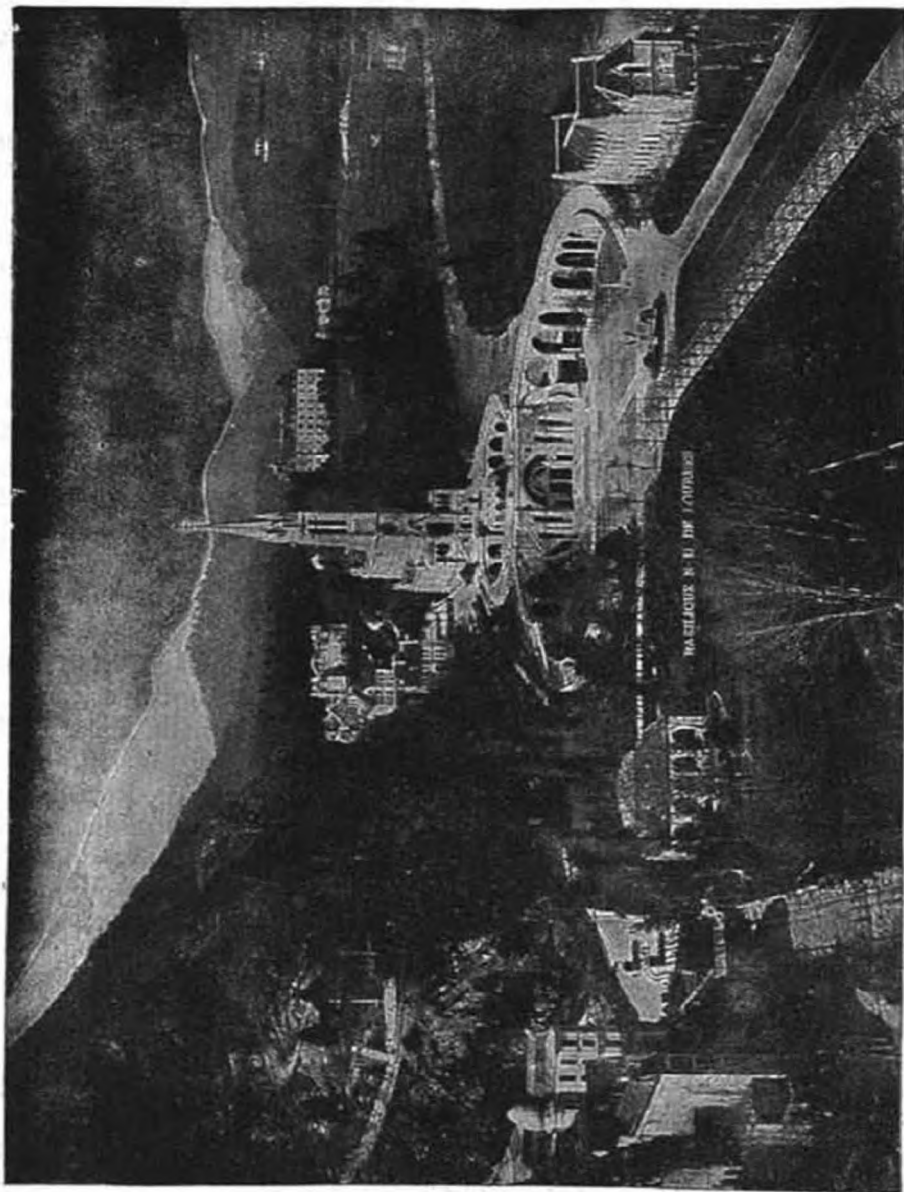
És ott már nem lesz több indulás, csak örök érkezés.

Blaskó Mária.

Jön az Úr...

AKATHOLIKUS világ tekintete Lourdes-on csüngött a XXV. eucharisztikus világkongresszus alkalmából. A misztikus homályú és sok kápolnás rózsafüzér templom (a hármass templom legalsó és leglátogatottabb szentélye) előtt kolosszális nagy tér nyúlik el, melyen királyi méltósággal uralkodik egy hatalmas lourdesi szobor. A tér festői szépségét és művészi harmoniáját amaz árkados utaknak köszöni, melyek kétoldalvást körívben vezetnek a csodaszép bazilikához. A bazilika — a legfelsőbb templom — szentélyével a Grotta fölé simul, jelölve annak, hogy minden, amit Lourdesban a vallásos lelkesedés létrehozott, mindaz az egyszerű természetességében hagyott Grottának, a jelenések barlangjának köszöni létét.

A római szent Péter tér klasszikus szépségét és méreteinek megsemmisítő nagyságát mi sem közelíti meg a világon, de azért jellemző a lourdesi templomter szépségére és imponáló nagyságára, hogy a

Lourdes, a XXV. euchi. világtkongresszus színhelye.

szemlélő lelkében önkénytelenül a római szent Péter tér képe jelenik meg azzal az itélettel, hogy csak ez múlja fel a Lourdesit.

S ez év júliusában még a szent Péter-tér századok eseményét beszélő némasága is Lourdeson merengett, hiszen csodáloinak ezrei csak átutazók voltak Lourdes felé.

A sorok írásakor még nem ismertük a XXV. eucharisztikus kongresszus világraszóló eseményének sorozatát. De az már is kétségtelen, hogy a lourdesi eucharisztikus napok speciális szépsége és szívhez szóló jelenete a délutánonkénti szentségi körmenetek voltak, melyeket máskor is naponkint megtartanak sok ezernyi tömeg jelenlétében. Ilyenkor az óriási tér kicsinynek bizonyul. Itt igazán érdemes arctanulmányt végezni. Van, akit a kétely és hitetlenség ördöge mar itt is, de ezek kevesen vannak. Az emberek arcvonásait itt a boldogító hit lángja ékesíti. Soknak a hite lelki épülést keres, míg többé testi gyógyulást.

Akárhányan egész életükön át csak azért imádkoztak, csak azért takarékoskodtak, hogy a lourdesi Szűz barlangjánál térdre hullhassanak, mások már tízedszer vagy huszadszor zarándokolnak ide messze országokból. S valamennyiök szívét minő boldogság öröme dobogtatja. A szentírásbeli agg Simeon módjára azt suttozza lelkük túláradó boldogságban: Most bocsásd el Uram a te szolgádat, szívesen halok meg, mert látták szemeim a szent Anyád csodahegyét. Innen már csak a mennyország után lehet epedni.

Anyák elhozták könnyelmű fiaikat, hogy a szűz Anya jó útra térítse őket, bűnösök megtört szívüket, hogy reá írt és bocsánatot nyerjenek.

Szerető hozzátartozók betegeket visznek, kik itt remélik egészségök visszanyerését. Francia, angol, német, olasz, spanyol, magyar stb. minő jól megférnek itt egymás mellett. Itt van igazán testvériség, itt a krisztusi szeretet szülte egyenlőség. Istenem, ha ezen szellem uralkodna a világon, nem robbanna fel soha bomba nemes és nagy szívek kioltására. Ilyen tette csak gonosz szív, ördögi gyűlölet képes. Úgy amint egy magyar püspök gyásza mondja a galádul megölt trónörökös emlékénel:

«A fenséges halottak istenfélő szívét, imádkozó ajkait, Istent nem valló, nem félő, nem szerető szív és imádságra soha össze nem tett kéz némította el.»

De ime a hármass templom népe között élénk mozgolódás támad. A tér közepe lassankint megtisztul. A tömeg egy része az árkádok széles feljaroit tölti meg. A templom előtt nagy négyszögben helyezkednek el a betegek. A nehéz betegeket hordágyon hozzák, a többieket kézikocsin tolják. Sokszor kétszázan is vannak. Némelyiknek az ajkán már-már ott ül a halál, a másik már hosszú éveken át várja a gyógyulását,

reggel a grotta előtt imádkozva, délután a szentség áldását várva. Csupa olyan beteg, kiken az orvosi tudomány nem tud segíteni. Mindegyiknek a lelkében ott él a remény, a sziklaszilárd bizalom, hogy a szűz Anya meggyógyítja őket szent Fia ereje által. Talán már ma. Ahogy a jó Isten akarja, teljesen az ő titokzatos gondviselésére bizzák magukat.

Egyszerre csak a kalapok kézbe kerülnek, a kezek imára kulcsolódnak. Remegő áhitat ül az arcokra és a sok ezer ember imája harsogássá egyesül.

Ime jön...jön az Úr! Az irgalmas szamaritánus, a kegyes Jézus a papok sokasága között, fényes mennyezet árnyában, egy püspök reszkető kezében! Jön, hogy megáldjon minden beteget egyenkint, külön-külön. Mint valamikor Palesztina utain, úgy várják a testi-lelki betegek. Uram, csak egy szóval mondd és meggyógyul az én lelkem, testem! Te vagy Krisztus az élő Isten fia!

S a tömeg sóvárgó, harsogó imája megremegetti az ember szívét. Így nem imádkoznak sehol a világon. A hitnek hegyeket áthelyező ereje megmozdít minden jóindulatú szívet, könnyek áztatják a legszárazabb szemet. Az Eucharishtiában, a legméltóságosabb Oltáriszentségben élő és valósággal isteni hatalmával jelenlévő Úr Jézusban való hitnek apotheozisa ezen percek.

Még a legsúlyosabb beteg lelkébe is boldogság költözik, mely feledteti a fájaldmakat, szenvedéseket. S e néhány perc krisztusi öröme oly erőt, annyi vigaszt önt csüggedő lelkébe, hogy szívesen vár, tűr, ameddig a Gondviselés akarja. A nagy világ, a hitetlenség nem bír érzékkel ezen kimondhatatlan kegyelmek iránt, melyek itt az Eucharishtiából a betegek lelkébe áradnak.

Egy-egy beteg azonban tényleg gyógyulást nyer. Hirtelen, egy perc alatt. Maga sem hiszi, azért rendszerint benuit tehetetlenségben fekszik a helyén. Lehetséges-e, hogy reá, érdemetlenre tekintett volna az Úr irgalma. Mikor mások már évek óta várják s ő talán először van itt. Az Úr útjai kifürkészhetetlenek a gyarló bűnös emberi szemeknek. Mire a gyógyult boldog álmából magához tért, a gyógyulást árasztó Szentség már befejezte útját és visszavonul a tabernakulum csendjébe. Te Deum harsogtatja meg a levegőt, őt pedig erős kordon védi, mert mindenki látni akarja, mindenki érinteni vagy ruháját csókolni szeretné azt, kire az Úr ereje kiáradott.

Az orvosok konstatálják, hogy a gyógyíthatatlan beteg hirtelen orvosi tudomány előtt ismeretlen módon meggyógyult, míg az örömben repeső és meghatott tömeg éjfélig sem tud megnyugodni a szűz Anya dicséretében, kinek közbenjárása ismét megszerezte szent Fiától egy beteg gyógyulását.

Dr. Tiefenthaler József.

❧ Megenyhülés ❧

A DÉLUTÁN szokásomhoz híven kimentem a rétre. Gyönyörű idő volt. A nap tündéri fényvel lövelte sugarait. A virágok teljes díszben pompáztak, a madarak vígan csicseregtek és én ma mégsem tudtam bennök úgy elgyönyörködni, mint máskor. Csak úgy járkáltam ide s tova... Egyszer csak, amint jobban figyelmes lettem, láttam, mint ágas-kodik, mint fon körül karjaival egy fehér margaréta. Lehajoltam, megcirógattam bájos fejcskáját, gondolataim azonban ezalatt is messze kalandoztak... az én bánatomnál.

A kis virág ezt észrevette s szeretettel megkérdezte: Mondd csak kedves barátom, miért vagy te ma oly szomorú?

— Hogy miért? Azért, mert, de, de én...

— Nos? kíváncsiskodott a margaréta.

— De én azt hittem, hogy a virágok nem értik meg az embert, hogy azok nem tudnak beszélni.

— Ó kedves barátom! Már miért ne értenék mi benneteket, miért ne tudnánk mi beszélni, hiszen mi is élünk, érezünk, mozgunk... Csakhogy bennünket kevesen értenek meg. Te megértettél, ezért hálás vagyok. Mondd kérlek, mi bajod? Én megvigasztallak.

— Köszönöm jóleső részvétedet, de te engem meg nem vigasztalhatsz, mert az én bánatom nagy, a végtelennél is nagyobb... Egy tenger, melyből ha te ki is merítenél egy kanálnyi, azért az mégis csak tenger maradna, viharos, háborgó tenger.

— És mégis elfér abban a kicsi szívben? — kérdezősködött a margaréta.

— El. De tele is van... Pedig igen sok elfér ebben a parányi húsdarabban. Elfér benne az egész világ szeretete, öröme, boldogsága... s talán, talán most a bánat alatt sem fog összeroskadni.

— Csodálatos szívetek van nektek emberek, álmélkodott a margaréta. S mily nagy lesz az én örömöm, ha én ezen a bánatos szíven segíthetek.

— Hát mondd csak, mi bajod is van neked?

— Látom, mily jószívű vagy irántam, azért hát elmondom bánatom okát: Ide jövet, előttem haladt két ember, kik az élet céltalanságáról s boldogtalanságáról beszéltek. Édes margarétám! Ha csak ez a két ember vélekednék így! De lásd ezer és ezer ember él a nagy világban, kik eszeveszetül keresik a boldogságot s a helyett, hogy ahhoz közelednének, mindjobban távolodnak.

A virág erre megrezdült, lefelé hajtotta fejcskáját. Talán sírt... Bizonyára. Hiszen aki beszélni tud, annak könnyei is vannak.

— Igazad van édes testvérkém — szólt emelkedetten — ez igen nagy bánat, hanem azért nem szabad oly szomorúnak lenned. Lásd, én nem horgasztom úgy le a fejem. Nézd szirmaimat, mily üdék, pedig az én szívemet is jókora szomorúság nyomja. Nem szabad magunkat teljesen átadni a bánatnak; az örli a lelket. Vannak az életben nagy, nemes ideálok, amelyekért küzdeni öröm, dicsőség. Nézz csak kissé jobban széjjel és meglátod, mily sokan vannak, kik életüket engesztelésül ajánlják fel, kik kárpótolni igyekeznek amazokat... csak tarts velük... csak törtess... és

— Hálásan köszönöm szavaidat k. margaréta. De már kondul a harang, futok, futok, hogy a kárpótlást megkezdjem. De mondd csak hamarosan, miféle szomorúságról beszéltél az imént?

— Épen kezdeni akartam. Volt egy kis leány, aki mindennap kijött ide, hogy leszakítson s elvigyen egy pár szálát belőlünk az Úr oltárára. Már napok óta várom, mikor fog rám kerülni a sor s ime, kevéssel előbb hallottam, hogy holnap kaszálók jönnek s lekaszálják a rétet.

— Ó te édes, aranyos margaréta, ezen könnyen segíthetek. Hiszen épen futni készülök, hogy némiképp megengeszteljem Azt, kinek legnagyobb a fájdalma. Jöjj, elviszlek téged is, hadd legyen neki öröme határtalanabb.

Leszakítottam. Futottam. A templomba épen a pap eme szavaira értem: «Vajha tudnátok, mennyire lángol szívem értetek, ha tudnátok mennyire örülök, amikor szívetekbe fogadtok...»

Percekig elnéztem a szent Ostyát, hallgattam abban a szív dobogását, letettem a fehér virágot s éreztem, mint oszlik a ború mindhár munk szívéről s hogy az én piciny szívem lángot kapott az isteni Szív szikrájától s most már egy szívnek látom az egész világot, melyben egyetlen érzés dobog... a Szeretet.

Gáspár Margit.

TÖRTÉNELMI TÁR.

Az egri papi imaegyesület.

A KÖZÉPKORBAN hazánkban is voltak papi imaegyesületek, melyek a papi élet szentségét, emelését és a kölcsönös testvéri szeretet növelését tűzték ki célul. Legnevezetesebb volt és legrégebb a 24 szepesi királyi város plébánosainak testvérelete, melynek töredékes alapszabályai 1298-ból maradtak ránk. Említhetjük még a *tarcai* esperesi kerület kalandos társulatát, a *nagyszebeni* szék papi imaegyesületét és a *lipői*

plébánosok társulatát.¹ Eucharisztikus jellege miatt közelebbről érdekel bennünket az *egri* papi imaegyesület.

Krisztus testének társulatát (Fraternitas Missae Corporis Christi) 1386-ban alapították az *egri* székesegyházban a székeskáptalan kanonokjai. A társulat alapszabályait Kanizsai János *egri* püspök 1386. június 26-án erősítette meg.

A társulatnak célja volt az isteni tisztelet fényét emelni s a szentségi Úr Jézus tiszteletét terjeszteni. Evégből szent János oltárán minden csütörtökön szentmisét tartottak az Oltáriszentség dicsőítésére. A misén a társulat tagjai kötelesek voltak személyesen résztvenni vagy magukat mással képviseltetni. A szentmisén résztvevők egy jó dénárt ajánlottak től a társulat céljaira, az igazolatlanul távollevők pedig büntetés gyanánt egy garast fizettek gyertyára. Kanizsai püspök az alapszabályok megerősítésekor 40 napi búcsut engedélyezett azoknak, akik a csütörtöki szentmisén résztvesznek s a szentségekhez járulnak.

Ha a tagok közül valaki meghalt, a társulat nyomban énekes gyászmisét tartott érte s a tagokat is kötelezte, hogy mondjanak misét az elhunytak lelkiüdvéért. A temetés napján, továbbá a temetést követő hetedik és harmincadik napon a főoltárnál tartott a társulat énekes gyászmisét s a zsoldárokat énekeltette. A rekviemek alatt is följánlották a tagok adományait a társulat céljaira. A temetésen is részt vett a társulat. Azon tagok sírjánál, kiket az *egri* székesegyházban temettek el, a temetés után egy hónapig egy nagy gyertyát égettek a káptalani istentisztelet alatt. Halottak napján a társulati oltárnál ünnepélyes gyászmisét tartottak az összes elhunyt tagokért. Mise alatt egy dénárt ajánlottak föl a tagok. Aznap megvendégelte a társulat a város szegényeit.

Mindenszentek ünnepének nyolcadán, november 8-án tartotta a társulat évi gyűlését, melyen a tisztújítás is végbement. A tagok résztvettek a nagymisén, mely alatt egy jó dénárt tettek le az oltárra. A tisztújítás után szeretetlakomára gyűltek össze.

A társulat élén állott a dékán, a társulat vagyonát a gondnokok kezelték. Az egyesületnek csak papok lehettek tagjai. Ezek a fölvételkor egy forintot fizettek; ugyanannyi volt az évi tagdíj is. A tagok fölvételébe beleszólása volt a káptalannak; csak az lehetett tag, akit a káptalan szótöbbséggel fölvett. Nem a tagok sokaságára, hanem azok buzgóságára fektettek súlyt. Ép azért meg is volt szabva a tagok száma; 50—60-nál többen nem lehettek.

¹ Lukcsics József dr.: Középkori magyar papi imaegyesületek. Kath. Szemle 1912. évi 7. füzet.

Az egyesület működéséről közelebbi adataink nincsenek, csupán 1386-ból fönmaradt alapszabályai őrzik emlékét.¹

Az alapszabályok sok rokonvonást mutatnak föl a tulajdonképeni Krisztus teste társulatok működésével, melyek inkább a világi hívek körében virágoztak. Így például a csütörtöki eucharisztikus mise bevett szokás volt csak nem mindegyik Krisztus teste társulatnál. A társulat elhunyt tagjaiért a gyázmiséket a pozsonyi Krisztus teste társulat csaknem ugyanazon rendben s a tagokra nézve ugyanoly kötelezettséggel tartotta, mint az egrí papi imaegyesület. Így folytathatók a párhuzamokat.

A középkorban — mint látjuk — az egyháziakat és világiakat egyaránt hevítette a szentségi Úr Jézus különös tisztelete. Az isteni segítség kiapadhatatlan forrásából, a legfölségesebb Oltáriszentségből merítettek vallásos ihletet és erkölcsi erőt.

Timár Kálmán.

Oltáregyesületi könyv. Kocsis Sándor mosonhalászi-i adminisztrátor tollából jelent meg *«Üdvözlégy Oltáriszentség»* címen egy kis könyvecske oltáregyletek és Jézusszive-társulatok használatára. Ára 1 K 50 fill. Tartalmaz részben imákat, részben szabálykivonatokat.

Nincsen tekintettel az egyletek központi összetartozására, inkább a népnek való könyvecske. Már ez alkalommal jelezzük, hogy a közel jövőben teljesen kimerítő oltáregyleti vezérkönyv fog megjelenni *Kánter Károly* prelátnak, országos oltáregyleti igazgató kidolgozásában. A kézirat már egyházmegyei cenzura alatt van s bizonyára óriási lendületet fog adni az oltáregyletek alakításának és helyes, lelkes vezetésének.

Német katolikus nagygyűlés. Augusztus 9—13-án immár *hatvan-negyedszer* gyülekeznek össze Németország katolikusai katolikus nagygyűlésre. A színhely az idén a westfáliai *Münster*, melynek ősi falai között fognak beszámolni az elmúlt esztendő munkájáról és terveket kovácsolni a jövő esztendő munkája számára.

A német katolikus nagygyűlések mindig is legklasszikusabb iskolája a modern katolikus szervezkedésnek főképen a társadalmi és politikai élet terén. A már megjelent program tanúsága szerint most is rászólgálnak a német katolikusok arra, hogy az egész katolikus világ tanulékony lélekkel legyen tanuja nagyszabású munkájuknak, amellyel egyszázakat és hitéletüket fejlesztik és körülbástyázzák.

A program felőleli mindama problémákat, amelyek a ma égető kérdései. A nagygyűlésre Justizrat Gassmann, Münster i. W. Vispinghof 21. címen lehet jelentkezni.

¹ Batthány: *Leges Ecclesiasticae*. Claudiopoli 1827. III. köt. 281—285. l.

JÉZUSOM, ÖRÖMÖM

Rovatvezető: DR. SZYLLABA EMIL.

A trónörökös halála.

ÖTVENNÉGY évvel ezelőtt a mindenható Úr Isten letekintett a szűz Anya országára, a mi édes hazánkra és Ausztriára, amely nekünk testvérországunk. És mondá az Úr: Küldök két országnak királynak való férfiút, hogy oltalmazza vallásukat a hitetlenek ellen és oltalmazza ellenség ellen, aki alig várja, hogy elpusztítsa.

És megszületett trónörökösünk Ferenc Ferdinánd és minél jobban növekedett korban, annál jobban szerette az Üdvözfőt a legméltóságosabb Oltáriszentségben. Azért nem ment soha nagyobb útra anélkül, hogy szent gyónást és szent áldozást ne végezett volna. Jól tudta, hogy számára már meg van öntve a golyó, amely életét kioltja; csak azt nem tudta, hogy mikor éri a halál, azért volt rá mindig elkészülve.

És ime: jól sejtette. Június 28-án oltotta ki gonosz ember az ő életét s angyali lelkületű felesége, Hohenberg Zsófia hercegnő életét. Az ország gyászolt és gyászolni fog soká.

Nekünk pedig nem elég csak gyászolnunk, hanem kérnünk kell az Úr Istent, hogy adjon nekünk helyébe oly királynak való férfiút, amilyen ő volt. Ezt pedig leginkább azzal érhetjük el, hogy erre a szándékra szent áldozást ajánlunk fel.

Tudjátok gyermekeim, hogy amennyire gyenge a testetek, épen olyan erős az imátok Isten előtt. Ezt a Szentírás tanítja.

Az ó-szövetségben az Úr Isten egykor megparancsolta Jónás prófétának, hogy menjen el Ninive városába és hirdesse ott: Még negyven nap és Ninive elpusztul. Ninive lakosai ekkor bűnbánatot tartottak s a város fennmaradt. De nem a felnöttek bűnbánata miatt kegyelmezett meg az Úr Isten, hanem az ártatlan gyermekek kedvéért. Ezt onnan tudjuk,

† Ferenc Ferdinánd trónörökös és családja.

hogy amikor Jónás kérdezte az Urát, miért nem pusztult el a város, az Úr felelte: hogyan pusztíthatnám el, mikor több, mint százhuszezer olyan van benne, aki nem tudja, melyik jobb s melyik a bal keze! Ez a százhuszezer csupa kisdéd volt. Hazánkban sok a hitetlenség, sok a romlottság: talán azért is vette el tőlünk az Úr a jó trónörökösöt. De ha szent áldozást ajánltok fel édes hazánkért, szavakat szivesen hallgatja meg az Úr Isten, szivesebben, mint a ninivei gyermekekét, mert hiszen akkor szívetekben veletek együtt imádkozik Jézus és az Úr Isten megkönyörül szegény hazánkon.

Ne feledkeztek meg a szentáldozáskor a trónörökös három árvájáról. A legidősebb, Zsófia, 13 éves; Miksa 12 éves; Ernő 10 éves. Kérjétek az Úr Jézust, vigasztalja meg őket és segítse őket, hogy oly jók legyenek, amilyenek az ő áldott szüleik voltak. Atyjuk az ő haldoklásában, utolsó szavaiban is reájuk gondolt.

Nagyboldogasszonyi szentáldozás.

ÖSEINK augusztus hónapot Nagyboldogasszony havának nevezték, mivel e hónap 15-én van Nagyboldogasszony, vagyis szűz Mária mennybevitelének az ünnepe és őseink szent István idejétől fogva nagy örömmel ülték meg ezt a napot. A szent király azt kívánta, hogy ezen a napon álljon helyre az ő országában a békeség, valamint a szent Szűz is e napon nyerte el testileg is, nemcsak lelkileg az örök békeséget, az eget. Azért augusztus 15-én évenként törvéynapot tartott Székesfehérvárott. Akkor elébe járulhatott a legszegényebb is s a szent király igazságot szolgáltatott neki, a gonoszakat pedig megbüntette, hogy az ő országa hasonló legyen a mennyországhoz, ahol a jókat senki sem bántja és örök békeség és öröm uralkodik. Lehet, hogy az Úr Isten épen ezért hagyta szent Istvánt Nagyboldogasszony ünnepén meghalni. Ilyenformán a szent király lelke ugyanazon a napon ment be az örök boldogságba, amelyen ezer évvel előtte szűz Mária testestül-lelkestül emelkedett az égbe.

Mily szép lenne, ha manap is augusztus 15-ike békeség napjává válnék; ha aznap minden magyar a gyónjatósékhöz járlna, ahol a lelkiatya törvényt ül, de el nem ítél senkit. Akkor aztán a mennybe menő szűz Máriához is hasonlóknak lennének az ő országának lakosai, mert hiszen a szent gyónás a szent áldozáshoz vezet, a szentáldozásban pedig a mennyország Urát, Királyát vesszük magunkhoz: szívünk valóságos mennyországgá válik. Leszáll hozzánk Jézusban a mennyország, még pedig nemcsak lelkünkbe, hanem testünkbe is, amint szűz Máriának is nemcsak

lelke, hanem teste is felszállt az égbe. S ha erre a szép dologra sokan nem is gondolnak hazánkban, Mária országában, elfeledkezzünk a szent áldozásról szűz Anyának ez ünnepén mi, az eucharisztikus gyermekek? Ne kívánjuk e nagy ünnepén szívünkben hordani azt a hatalmas és jó Jézust, aki az ő Anyját nagy szeretettel vitte fel az égbe?

Sőt tovább megyek. Ha régi magyar őseink a boldogságos szűz Mária mennybeviteléről nevezték el augusztus havát, mily szép lenne, ha mi szűz Mária gyermekei ezt az egész hónapot a mennyországban töltenék. Úgy értem ezt, hogy naponkint járulnánk a szentáldozáshoz. Vagy ha ez nehéz — bár inkább örömmel gondolom — úgy legalább minél gyakrabban egyesüljünk e hónap alatt Jézusunkkal a szentáldozáskor gondoljunk erre: szűz Anyám, mekkora örömed telhetik abban, hogy Jézussal vagy az égben? Kérlek segíts, hogy nekem is ehhez hasonló örömem legyen, mikor őt most a kenyér színében szívemben hordozom!

EUCHARISZTIKUS SZÖVETSÉGEK.

Sokaknak, sok kedves kis eucharisztikus tagnak üzeni az igazgató bácsi, hogy ne legyetek türelmetlenek, ha kéréstek nem teljesedik mindjárt. Nagyon sok levél jön az ország minden részéből, melyekre nem lehet mindjárt felelni, mert sok más dolog is van. No meg aztán június és július hónapokban alig egy pár napig lehettem egészségi okokból Budapesten. Augusztustól kezdve aztán majd minden rendben megy.

Sárvár. Sokat kellene nektek mondanom. Hát sorjában. — Először, akik újságjukat nem kapták meg idejében, ne hagyják azért el az Úr Jézust vagy a szövetségét. Ez csak egy kis megpróbáltatás volt. — Azután köszönöm a sok érdekes rejtvényt, majd rájuk is kerül a sor. — Jakab Irén és Juranits Matild remek leveleit a hódoló felvonulásról és a szombathelyi mesés kirándulásról, szintén hálásan köszönöm. Bizony nem hiszem, hogy jut-e hely ezeknek. — Azért csak írjatok kedveseim máskor is.

Tata-Tóváros. Szegénykék ti, már eleinte is bajt okozott az az igazgató bácsi, mert nem küldte mindjárt a füzeteket, érmekeket és a többit. De azért ne haragudjatok reám gyermekek, nem lehetett másképen. Csoportosuljatok csak lelkesen a szövetségbe! Pá!

Csernák Árpádnak. Nem közölhetem írásodat, de azért nagy örömet okoztál vele. Gratulálok, máskor talán jobban sikerül.

Az augusztusi újsággal minden pályadíj elment a helyi igazgató urakhoz!

FESLŐ BIMBÓK

A barack.

Elbeszélés.

MANCIKA igen helyes szöszke kis lány volt és szorgalmas is nagyon. Nem csak az iskolában volt első a tanulásban, hanem még odahaza is szívesen segített az édesanyjának minden házimunkában. Mert hát Mancika anyja szegény volt nagyon és nem tarthatott egy cselédet sem. Így neki magának kellett főzni, mosni, varrni és nagyon jól esett neki, ha kis lánya e munkákban lehetőleg segítségére volt.

Egy nagy vidéki városban, szűk, sötét utcában laktak, hová alig sütött még délben is a napfény. De hát az édesanyja szegény özvegy hivatalnokné volt, ki csekély nyugdíjából élt és nem vehetett ki lakást valamely szép, széles utcában, ahol drágák a lakások. Öreg, régi, füstös házban laktak a második emeleten, ott is egy udvari, pici, szűk lakásban. Itt éldegéltek nagy egyszerűségben és majdnem nyomorúságban. De azért nem voltak elégedetlenek, hanem bízva a jó Isten jóságában, megelégedtek az egyszerű sorssal, amit nekik szánt. Aztán volt egy kedves segítőjük egy bőkezű rokonuk személyében, ki sokszor enyhítette szegénységüket adományaival.

Kántor Antónia néni volt a neve, kit Mancsi csak Tóni néninek hívott. Ez a jó öreg nő, Mancsi édesanyjának unokanénje, gyakran megemlékezett szegény rokonairól. Nem úgy tett, mint sokan, kik csak a gazdagabb rokonokkal tartanak barátságot. Ő még a legszegényebbet se vetette meg. A jószívű néni hol egy kis pénzt, hol egy csomagot, telve jóféle falusi csemegékkel küldözgetett Mancikáéknak. Különösen finom kalácsokat, jóízű süteményeket küldött nagyobb ünnepekre a jó néni amiket Mancsi igen nagyon szeretett. Meg is köszönte a néninek ilyenformán írt levélkében:

«Kedves, jó Tóni nénikém!

Maga a mi jó anygalkánk, kedves ajándékát igen köszönjük. Szeretnék én is valamit küldeni a jó néninek, de nincs mit. Így nem tehetek egyebet, hát csak eszegetem a jó süteményt. Áldja meg érte az Istenke nénikét.»

Hogy, hogy nem, a levélke egyszerűsége és őszinteségével igen megtetszett a néninek, épen azért meghívta Mancikát és mamáját, hogy jöjjenek el hozzá a nyáron néhány hétre. Mennyire örült Mancika, azt

gondolhatjátok. Eddig alig ismert mást, mint szűk, keskeny, roppant magas falaktól övezett városi udvarokat és most igazi falusi kertben futkározhat kedvére. Azaz nem egészen, mert a néni kikötötte, hogy a kis lány kertjének minden részében játszhat és szaladgálhat, csak ott nem, ahol a barackfák állnak. No de ezen nem búsult Mancsi, hiszen jólnevelt, szófogadó kis lány volt. Oda nem megy és punctum. Nem lesz olyan, mint Éva ősanyánk, ki épen a tiloshoz nyúlt hozzá. Nem, ő közel sem megy a tilos barackfákhoz, sőt arrafelé sem néz. Ezzel az erős elhatározással szívében érkezett meg Hőfalvára, a néni kedves, szép lakóhelyére.

Istenem, milyen szép is a természet, a zöld rétek, susogólevelű lombos fák, a csevegővizű patak és a virgonc állatok, hangostorkú madárkák! Mindenekfölött pedig a szép nefelejtsszinű ég könnyű, habfehér felhőkkel, melyek mint nagyszárnyú fehér galambok úsznak, repülnek a levegőben. Hát még az olyannak hogyan tetszetik mindez, aki a szűk, sötét városi utcákból szabadul ki a természet ölére? Ilyen volt Mancsi és nem győzött betelni a falu és a vidék szépségeivel. Mindjárt a néni háza is jaj be aranyos, szép öreg ház volt. Talán még akkor épülhetett, mikor a török elhagyta hazánkat, olyan régi volt! Alacsonyok voltak a falai, széles a tornáca. Magas, mohos a teteje. Előtte nagy, széles udvar, tele a legszebb tyúkokkal, kacsákkal, libákkal, sőt még pulykákkal is. A hátmögött pedig, az erdő felé a pompás, nagy kert. Mancika tágranyilt szemekkel bámulta és azt gondolta, no már a paradicsomkert sem lehetett szebb.

Tüstént befutkosta apró, fürgé lábaival a kertet, pedig jó nagyocská volt. Külön volt a gyümölcsöskert, a középben a virágos és ezután patak mentében a zöldséges. Mancsi, a fogadalmához hűen, nem is ment arrafelé, ahol a pirosassárga barackok mosolyogtak, hanem inkább a virágoskertet vette szemügyre.

A kert végében, óriási szilfák árnyékában Ruglizó volt és ezen túl a vad bokrokból álló zöld kerítés következett. Mancika azt hitte, itt már vége a gyönyörűségeknek, de csalódott. Amint kilépett a kert hátulsó ajtaján, gyönyörű zöld rétnek vadvirágos szőnyege simult a lábához. Középben virágos partok közt csörgedezett a patak kristálytisza vize, a rét mindkét oldalán pedig halmok terültek el, telve üde, zöld, bársonyos fűvel és aransárga kőkörccsinel, persze kivéve ott, ahol a búzatáblák aranyfénye csillámlott rajta.

De Mancika gyomrocskája erősen jelezte, hogy már itt a vacsoraidő. Azért visszafelé tartott. Félrefordított fejfelé ment el a gyümölcsöskert mellett és aztán odabenn a finom, jó csirkepecsenyét eszegetve, beszámolt a néninek és mamájának arról, amit látott.

— Be jó az Istenke, hogy ennyi sok szépet teremtett! — mondá

aztán. — Nénikém én minden heti áldozó is vagyok. Reménylem itt is áldozhatok minden héten.

— Itt fiacskám alig, mert a falu csak filiális, azaz a plébános a szomszéd községben lakik és nálunk nincsen minden vasárnap szentmise, csak minden harmadik vasárnap. Hanem odaát az erdőn túl, Kristályoson, ott van mindennap is szentmise.

— Ha nincsen messze, én szívesen elmegyek oda gyalog is! — felelte a kis Mancsi. — A jó nénike csemegéit, amit küldött, oly hálásan eszegettem, hát még a jó Isten ajándékát, a szent isteni testet kenyér alakjában nem enném? Attól leszek csak erős a jóban és nővök tőle lelkileg, úgy mint a festi eledeltől testben — mondta a hitoktató bácsink.

A néni kissé közönyös volt vallásilag, mert sok gondja közepett, amit birtokának kezelése okozott neki, keveset ért rá lelkével törődni. De most meghatottan nézett a kis Mancira és így szólt:

— Te kis buksi, majd elviszlek kocsin vasárnap Kristályosra a mamáddal együtt, aztán együtt eszünk majd a jó Isten kenyeréből.

És úgy is történt. Vasárnap ott térdeltek mindhárman a kis falusi templom oltára előtt és részesedtek az isteni vendégségben. Hazajövet és otthon is gyakran megcirógatta a néni Mancsi pufók, piros orcáskáját és emellett ezt gondolta:

— Jót tettem e kis árvával és lehet, hogy ő még nagyobb jót tesz velem, mert megkedvelteti velem újólag a lelki életet, az Isten iránti hűségét és engedelmességét.

Délután vendégek érkeztek a szomszéd faluból. Karcos földbirtokosné és cifra, puccos leánya, Lóri. Míg az idősebb hölgyek odabent tereferéltek a csirkékről, kacsákról, Lóri kísértált a kertbe és Mancit is magával hívta. A vendégkisasszony himzett, fehér selyembatiszt-ruhában ékeskedett, de hogy is mondjam, biz meglehetősen illetlenül volt öltözködve. Dacára annak, hogy már jó nagyocská volt, alig arasznyi volt a harisnyája. A ruhája is igen rövid. Karjai, nyaka pedig csupaszok voltak. Mancsi a világeért sem öltözött volna így, hiszen tudta, hogy az Oltáriszentségben levő Úr Jézus szereti a szent szemérmetességet és a szűz Anya, Jézusunknak szeretett édesanyja szintén. Kissé tartózkodva ment tehát a csevegő Lóri mellett, ki egyenesen a gyümölcsös felé tartott.

— Hová mégy? — kérdezte Mancsi.

— Hová? A gyümölcsösbe! Ismerem Tóni néni gyümölcsösét már régóta, pompás falatokat ettem már benne. Különösen barackjai kitűnőek!

— De megtiltotta, hogy nem szabad ám belőlük enni!

— Persze!

— De igen, elhiheted!

— Milyen fősvény! Csak azért is eszem belőlük...

— De nem fősvénségből tiltotta ám el. Hanem, mert kevés termelt és lekvárt akar belőlük főzni.

— Bánom is én, én bizony eszem belőlük! — És Lóri egy egész csomó barackot szedett le a fáról, aztán mohón enni kezdte.

— Nesze, egyél te is! — kínálta aztán Mancit a kis csábító.

— Nem, nem, nekem nem kell!

— Csacsi! — nevetett Lóri. — Hiszen a néni meg se tudja. Az a pár barack már ide-oda. Meg se látszik a fán, hogy hiányzik.

Manci vágyódó szemmel tekintett a Lóri kezében levő pompás, hamvas barackokra. Lóri egyet feléje hajított. Ez leesett a földre és Mancika felkapta, de nem ette meg, hanem a zsebébe rejtette.

— Edd meg estére! — súgta neki hamisan pislogva Lóri, mert Tóni néni Karcosnéval és Manci mamájával éppen a kertbe léptek. Lóri is zsebébe tett még egy-két barackot, aztán mosolyogva ment a néni felé.

— A barackfáknál voltatok? — kérdezte a néni.

— Dehogy nénikém — hazudott szemérmetlenül Lóri. — Az almafáknál voltunk, azokból se ettünk, mert még éretlen az alma.

Manci elpirult erre a hazugságra, mint a pipacs. Szerette volna az igazat megmondani a néninek, de nem mertte a vendéget megszégyeníteni. Estére pedig, mikor Karcosék eltávoztak, megint csak nem szólt semmit.

— Most már úgy is mindegy — gondolta — és azt az egy barackot megehetem bűn nélkül, hiszen nem én szakítottam le. — De tudja az ég miért, még se volt kedve a barackot megenni, hanem a szekrényébe rejtette egy csomó ruha alá. Reggel pedig kezébe vette és nézegette, ekkor észrevette, hogy a barack megrepedt az oldalán és a nyíláson illatos baracknedv szívárog ki. Akaratlanul is megnyalta a barack megrepedt oldalát, de beleharapni nem harapott bele.

— Majd reggelizés után! — gondolta és visszatette a barackot a szekrényébe. Ekkor benyitott a néni és így szólt:

— Kicsikém, nagy örömet akarok neked szerezni! Átkocsizunk Kristályosra és másodizben is fogunk áldozni.

Manci örömmel állt rá és nemsokára Kristályos felé kocsikáztak. Gyönyörű nyári reggel volt, a rigók vígan rikkantgattak az út melletti erdőségekben, nem messze egy lankás hegyoldalon pedig nagy, sárga foltokban virított a kökőrcsin. Még odább, kis bokros erdőcskében fülemilék csattogták gyönyörű reggeli dalaikat. De csodálatos, mindez Mancikának, ki pedig úgy szerette a szép természetet, most alig okozott örömet, sőt mintha úgy értette volna a rigók rikkantásait: «Manci nem jó, torkos rigó».

— Igaz, igaz, nyalakodtam a barackon, de hiszen nem ettem belőle — gondolta Manci megszeppenve.

— Sss... susogott a szellő az útmenti bokrok közt, hess... ss... hess, te torkos, ne menj áldozni, hess... Sss...

— Jaj mi ez? — gondolta Mancsi — mit hallok én?

És most a szellő átlebbent az út tulsó oldalán álló erdőcskébe is és annak fáin lombos, búbos fejüket hol összedugták, hol megint szétválasztották és mintha csak arról susogtak volna ők is: hallottátok? A Mancsi torkos. A Mancsi torkos. «Igaz, igaz» — bólintott rá egy tölgyfa nagy komolyan, egy jegenyefa meg frissecskén ide-oda ingva susogta: «Ejnye, ejnye Mancsi, nem szabad ám így áldozni menni!» Mancsi majdnem sírva fakadt és — akár hiszitek, akár nem — most meg egy kakuk kakukkolta ezt az erdőben: «Kakuk, kakuk, Mancika hazug!» Legalább Mancika ilyesmit hallott.

— Jaj nénikém, én már ezt ki nem állom! — nyögdicsélt a kis megkínzott bűnös, akit a lelkiismerete gyötört ekképen. Mert ő mindezt nem hallotta igazán, csak felizgatott képzelete hitette el vele, hogy hallja.

— Mit fiacskám? Mit nem állasz ki? — kérdezte a néni részvétellel.

— Be... be... kell vallanom valamit — és őszintén elmondta a baracklopás történetét, meg azt is, hogy ő is nyalakodott az elcsent barackon.

— Kár — mondta a néni komolyan — nagy kár! Mert most nem mehetsz áldozni, hiszen mégis csak torkoskodtál, ha csak néhány csöppet is.

— Fordulj vissza! — mondta aztán a néni a kocsisnak, ki megfordította a lovakat és visszakocsizott velük Hófalvára. Ott a néni egyenesen Mancsi szekrénye felé tartott, melyet kinyitva, megtalálta benne az eldugott barackot.

— Látom, hogy igazat szóltál — mondta a néni Mancsinak, ki úgy állt ott, mint akit leforráztak. Halvány arcán nagy csöppekben gördültek alá a legdrágább gyöngyök: a bűnbánat könnyei. Kis szívében mély, mély bánatot érzett és nagy fájdalmat afölött, hogy ma nem vehette újra magához szeretett Üdvözítőjének drága szent Testét.

— Néni... nénikém, kérem bocsásson meg, már nem fogok többet torkoskodni! — zokogta.

— Megbocsájtok kedves leányom, de máskor légy elővigyázatosabb. És ha meggondolom, hogy majd áldozni mentél volna a torkoskodás után?!

— Ó, de valami úgy bántott belül! — vallotta be Mancika bűnbánóan. — És úgy hallottam, hogy még a falevelek is azt susogták, hogy torkos vagyok!

— Ez a lelkiismeret szava volt! — mondá a néni és megsimogatta a kis bűnbánó máris pirosodni kezdő, előbb még oly halvány arcocs-

káját. — A jó Isten oly csodálatosan alkotta szívünket, hogy nem tűri magán a bűn szennyét. Nyugtalanul vergődik és még a szellő susogásában is szemrehányásokat vélünk hallani, ha bűnt követtünk el. Legyen ez lecke a számodra, hogy máskor gondosabb légy és még jobban őrizkedj a bűntől, különösen a szentáldozás előtt.

Manci kezét csókolt a néninek és feltette magában, hogy ezentúl még jobban fog vigyázni magára. Mikor pedig néhány hét múlva hazautaztak városi lakhelyükre, a néni egy nagy üveg baracklekvárral kedveskedett nekik és így szólt:

— Te kis buksi, most oly jól jártál, mint az, ki a földön egyet-mást megtagad magától és aztán az égből kap érte édes és gazdag jutalmat, azaz ehhez hasonlóan. Mert nem etted meg a barackot a fákról, most egész télen át lesz csemegéd a mamáddal együtt. Én nagyon megszerettelek és igen hálás vagyok irántad, mert újból megkedveltetted velem az Oltáriszentségben levő Úr Jézust. Ezért, ha méltó leszesz rá, még gazdagabb jutalmat fogsz tőlem kapni.

Manci igen-igen kíváncsi volt, mi lesz e gazdag jutalom? De oly jólnevelt, illedelmes kis lány volt, hogy nem kérdezte, hanem megcsókolta a néni jóságos kezét és szívesen igérte:

— Nénikém, meglássa, nagyon szorgalmas és iparkodó leszek, hogy meg legyen velem elégedve.

A néni pedig szavának állott. Mikor Manci kitűnően elvégezte az elemi iskolákat, saját költségén tovább taníttatta őt. És később, miután a kislánynak hivatása volt a szerzetesi életre, egy női tanítórend tagjai közé vétette föl. Most Mancika, mint Blandina nővér, az Oltáriszentségben levő Úr Jézusnak kedves menyasszonya. Csupa pontosság, szorgalom, iparkodás most is és mellette mindig jókedvű. Úgye, ki is lenne rosszkedvű, aki szereti az Úr Jézust? Hiszen Őt szeretni a legnagyobb boldogság!

Antal Margit.

Magyarok Lourdesban. A július 22-étől 26-ig tartó XXV. nemzetközi eucharisztikus kongresszusra több magyar zarándokcsoport kelt útra. Az a csoport, amelyet az Országos Katholikus Szövetség szervezett, július 18-án reggel utazott el a fiumei gyorsvonattal. Dr. *Csernoch* János bíboros hercegprimás képviselőjében dr. *Lepold* Antal, a hercegprimás titkára csatlakozott a csoporthoz. Az elutazáskor dr. *Zsembery* István, az Országos Katholikus Szövetség ügyvezető alelnöke búcsuzott el a Lourdesba menő magyaroktól, akiket dr. *Hindy* Zoltán, az Országos Katholikus Szövetség igazgatója kísér útjukon. A csoport első állomása *Milano* volt, ahol egy napot töltöttek. Útjukat *Genuán* keresztül folytatták.

Röptében a nagyvilág körül.

A trónörökös pár sírjánál. Király, nemzet és három árva sír a fenséges halottak sírjánál, melyet gonosz, elvetemült emberek ástak nekik. De keserű könnyeket sír mindenek felett az egyház és a katolikus buzgó szívek, mert a trónörökös párban a buzgó hitéletnek próbaköves fenségei szálltak sírba. Erős karakter, jellem volt mindakettő, kötelességtudó és lelkiismeretes, példás családi életük pedig szinte legendaszerű nyombusban diszeleg szemünk előtt. E nagy jelességek náluk az Úr oltáránál nőttek és táplálkoztak, melyet náluknál alig látogatott valaki buzgóbban.

A szentségi Úr Jézus legyen jutalma a fenkölt fejedelmi lelkeknek, kiknek bensősége és hitélete, példás kötelességérzete és szeplőtelen magánélete sokáig tündöklő példája lesz előkelőnek és szegénynek egyaránt. Az, ki nem találta őket készületlenül, bárminő hirtelen és tragikusan leselkedett rájuk a halál, mert mint minden fontosabb lépésnél, úgy ennél a végzetes útnál is előbb az Úr Jézusnak ajánlották magukat és az ő szent testével erősítették hősies, a kötelességteljesítés mezején az Úrhoz tért lelküket.

Ne mulasszunk el a szentségi Úr Jézusnál látogatást tenni az ő lelki üdvösségükért és az új trónörökös pár vallásos és hithű lelkületének erősítése érdekében.

Szent Istvánnapi körmenet. Századok kegyelete, mely utóbb mintha halaványodni kezdett volna, az idén ismét a régi fényben fog e napon a magyarok szívében dobogni első nagy királyunk Szent István jobbjának oldalán. A körmenetet maga a bíboros hercegprímás, dr. Csernoch János esztergomi érsek tartja. Már is több püspök helyezte kilátásba megjelenését. Mezőkövesdről pár száz matyók jön az ő festői öltözetükben érsekük, Szmrecsányi Lajos vezetése alatt.

A székesfőváros is tudatára ébredt kötelességének a szent Jobbal

szemben és több nyelvű plakáton hirdeti a nagy nap jelentőségét. A miniszter vasúti kedvezményt ad.

Jöjjön föl a magyar nép, a négy folyam mosta ország lakossága e napon a fővárosba, jöjjön föl különösen az idén, amikor édes hazánkat annyi csapás éri, megrázkódtatás fenyegeti, belső egyenetlenkedés marja és kérje országunk szent alapítóját, hogy áldott jobbja ez országot védje, támogassa, benne a békés erkölcsöt, vallásosságot megőrizze. Zokogjon fel milliók ajkán:

Ah hol vagy magyarok

Tündöklő csillaga

Ki voltál valaha

Országunk istápjá.

Hol vagy István király...

A **bolgár király** losonci időzése alkalmával érdekes epizód játszódott le. Ferdinánd bolgár király június 7-én Murányaljára utaztában pár órát töltött Losoncon. A fejedelem inkognitóban óhajtott maradni s mint Murány grófja jelezte látogatását a losonci róm. kath. plebániahivatalnak. Vasárnap lévén, a tíz órai szentmisén részt vett a király. A templomban megható jelenetnek voltak szemtanúi a hívek. A templom a nagymisére zsufolásig megtelt ünneplő hivekkel. A király beült az iparos emberek és a nép egyszerű fiai közé az egyik padba.

Igy váltja valóra Ferdinánd király az evangéliumi tanítást, hogy mindnyájan testvérek vagyunk Krisztusban. Az oltár zsámolyánál, az Ur színe előtt leomlik minden társadalmi válaszfal: fejedelem és koldus, tanult ember s az egyszerű nép fiai mind egyek vagyunk Isten előtt. Ez a fölséges jelenet ékesen szóló bizonyossága Ferdinánd király mélységes keresztény érzületének.

Mise végén felhangzott a Himnusz. Ferdinánd király is felállt és együtt énekelte a Himnuszt a hivekkel. Templomból kijövet a király megemlítette Valihora János dr. apátplebánosnak, hogy a mise alatt feltűnt neki egy arisztokratikus vonású idősebb hölgy és egy Kossuthszakállas iparos ember, akiknek szép éneke megragadta figyelmét. Megkérte az apát-plebánost, hogy tudja meg nevüket és közölje címüket levélben még aznap.

Magyar érzülete s meggyőződéses vallásossága egyaránt rokonszenvesé teszik előttünk a bolgár királyt.

Urnapját Murányalján töltötte a Ferdinánd király. A kis gömörmegyei község lélekiemelő módon ünnepelte meg Urnapját. A bolgár király is részt vett mind a szentmisén, mind a körmeneten. Fenséges, de egyszersmind megható látvány volt, mikor a daliás király honvéd-

huszárezredesi egyenruhában, összes rendjeleivel a kis falu poros, sáros utcáin felállított oltároknál a puszta földön térdelt az Oltáriszentség előtt. A murányi nép eddig is nagy tisztelettel és szeretettel vette körül a «pán král»-t, ahogy a tót atyafiak nevezik fenséges urukat; de most ezen szeretete a rajongásig fokozódott, hiszen saját szemeivel látta, hogy a király is porba hull a Királyok Királya előtt és a felséges úr ezen hitvallása könnyekig meghatatta a jó népet s eddig valloott hitében megerősítette. Távozóban örömeinek adott kifejezést őfelsége a község plébánosa előtt, hogy az egyház ezen szép ünnepét az ő kedves vára közelében ülhetette meg.

A kis Péter, a gyermekek gyakori áldozásának apostola immár a magyar gyermekvilág szívéhez is szól, mert már magyar nyelven is megjelent. (Isteni Megváltó Nővérei, Sopron. Fűdő-utca 1.) A kis füzet megjelenése valóságos eucharisztikus esemény. Egy 7 éves gyermek, a huszadik század egy gyermekének története saját leveleiben, melyeket lelkiatyjához írt. A naponkinti áldozás hőst, szenvedni és tűrni tudó hőst alakított az ingatag gyermeklélekből, ki egész családját csodálatosan megtérítette és Jézushoz vezette. A történet könnyek nélkül nem olvasható és sokkal hatásosabb a lélekre, mint akár a gyönyörű kis Nelli vagy a kis Teréz története. A szentségi Jézus eucharisztikus szent gyermekligát nevel magának.

Katechetikai kurzus lesz szeptember 1—3. napjain Klagenfurtban. A program nagyon változatosnak és tanulságosnak ígérkezik. Jelentkezni «Kärtner Katechetenverein» Klagenfurt, Radetzkystrasse 25 címen lehet. A 4 koronás tagdíj beküldése után küldik meg a részvételi jegyet és a részletes programot.

EGYESÜLETI ÉLET.

Konferenciák. *Szentiványi* Károly ráatóti prépost május 28-tól június 1-ig a *székelyudvarhelyi* oltáregyesület felkérésére konferencia beszédekert tartott az ottani plébánia-templomban.

A gyulafehérvári Oltáregyesület június 11-től június 19-ig *szent kilencedet* tartott Jézus Szive tiszteletére. Az

ájtatosság a Ferencrendiek templomában folyt le s esténként szentbeszéddel volt egybekötve.

A kolozsvári Oltáregyesület máj. 30. jún. 2. napjain állította ki a szegény templomok felszerelésére szánt egyházi készleteit. A gazdag *kiállítás* iránt nagy érdeklődés nyilvánult meg.

KIMUTATÁS

a Székesfehérvári Oltáregyesület 1914. kiállításáról, mely az idén is, mint a megelőző években a Ferenc József nőnevelde főtisztelendő főnöknője által kegyesen átengedett helyiségekben volt látható.

Budajok, kelenvölgyi kápolna. Fehér casula, palla. *Pilísszántó.* Vörös pluviale, vörös casula, palla. *Tinnye.* 4 ministránsing, cingulum, kehely. *Vadl. Velum. Martonvásár.* Viola casula, palla. *Baracska.* Kehely, 3 vállkendő, alba. *Bakonykúti.* 3 vállkendő. *Istímér.* Zöld casula, palla. *Guttamási.* Fehér mennyezet. *Bakonyársárhány.* Fehér pluviale. A templom tulajdonát képező monstrancia aranyozása, fehér casula. *Csókakő.* Keresztelőkészlet, füstölő tömjéntartóval. *Bodajk.* Zöld pluviale. *Fehérváracsurgó.* 4 vörös ministránsruha. *Balinka.* Vörös casula, 6 corporale, 6 kehelykendő, palla. *Pázmánd.* Fehér casula, palla. *Vereb.* Fehér pluviale. *Mór.* Viola casula, 3 vállkendő, 6 corporale, 6 kehelykendő, palla. *Sz. Györgykórház helyben.* Vörös casula, fehér viola stóla, 2 burza, palla és szentségfátyol. *Sz. Ferenczrendiek helyben.* Ciborium, 2 dupla stóla, kis antipendium, 2 palla. *Ráczkeve.* Zöld casula. *Szigetbecse.* Fekete casula, palla. *Vértesacska.* Ciborium. *Csór.* Zöld casula. *Gyuró.* Zöld pluviale. *Alap.* 2 vörös ministránsruha, 2 ministránsing, 6 kehelykendő, 6 kéztörlő, cingulum. *Tordas.* Öröklámpa. *Vérteskozma.* Zöld pluviale, csipkevelum a monstranciára. *Felcsut.* Zöld casula, palla. *Ó-Barok.* Fehér casula, palla. *Pákozdi.* Fehér pluviale. *Diósd.* Zöld casula, palla. *Nagytétény.* Viola casula, palla. *Pusztavám.* Fehér casula, 4 vállkendő, keresztelési ingecske, palla. *Szeminárium kápolna helyben.* Zöld casula, velum, füstölő, tömjéntartóval, fehér-viola stóla, ostyatarató, 3 vállkendő, palla. *Bia.* Kehely, zöld casula, palla, pacificale. *Érd.* Fehér casula, palla. *Százhalombatta.* Zöld casula, palla. *Szár.* Vörös pluviale ciboriumköpeny. *Ujbarok.* Alba, karing, 2 corporale, cingulum. *Zsámbék* (a sz. keresztől nev. nővérek kápolnája). Fehér casula, dupla stóla, aspersionium, palla. *Urhida.* Kehely. *Sz. Imre konviktus helyben.* Viola stóla, fehér stóla, bursa. *Sárbogárd.* Ciborium bursa, 6 kehelykendő, palla. Ezenkívül ki volt még állítva mint magánadomány: *Jézus Sz. Szive templomának:* Karing, oltárterítő, husvéti gyertyatarató. *Sárpentelei templomnak* fehér casula. *Ciszterciák kápolnája részére:* Oltárterítő.

Szeminárium kápolnája számára: 2 pulpituskendő és 6 palla, fehér casula ezüstmisére, csipke ministránsingre, oltárterítő. A felnőtt leányok Mária-kongregációjának adománya: Alba, 1 karing, 1 vállkendő, 3 corporale, 6 kehelykendő, 6 kéztörlő, 1 palla, 1 ciboriumköpeny, 1 oltárterítő és 2 antipendium, a budapesti Szent Imre Kollegium kápolnája részére. Ezekon kívül 1 corporale, 1 kehelykendő, 1 palla, Sturm Erzsébet magánadománya.

A felsővárosi plébánia-templom részére: Husvéti gyertyatarató, viola casula, szentségfátyol, alba, bursa, oltárterítő, 2 oltárterítő, 4 kehelykendő, 2 corporale és 1 vállkendő, ciboriumköpenyke.

Még utólagosan be lett küldve az Oltáregyesület kiállítására: fehér casula, lila stóla, 6 kehelykendő és 1 corporale a felsővárosi és 6 kehelykendő és 1 corporale a Jézus Szive templomának.

1914. március hóban befolyt tagdíjak. Kibos Anna 2 K, Krezmars Teréz 10 K, Szabó Ferencné 4 K, Melegbocsi Amália 3 K, Kurillo János 2 K, Jakács Mihályné 2 K, Havel Lipótné 8 K, Kozel Paulina 8 K, Balog Márta 2 K, Balog Mariska 24 f, Balog Bianca 24 f, Balog Katica 24 f, Kovács Julianna 1 K, Nacsá János Makó 10 K, özv. Szécsényi Józsefné 2 K, özv. Beliczay Jánosné 1 K, Mihálka Jónásné 1 K, Mihálka Margit 1 K, Ó-pécskai tagok 3.24 K, Troppa Emma 2 K, Czura Terézia 1 K, Wanda Erzsébet 40 f, Kalmár Mária 40 f, Karancssági tagok 20 K, Veszprémi Józsefné 1 K, Tolnay Miklós 2 K, Weidner Diesel Ernőné Veszprém 2 K, Cservény Gyuláné 1 K, Csákány Julis 24 f, Geszler Erzsébet 50 f, Valek Magdolna 30 f, Chyzer Kornélia 2 K, Kiss Teréz 40 f, Khayll Eleménné 6 K, Kétár Károlyné 2 K, Szegh Erzsébet 2 K, Nagy Antalné 2 K, Német Mária 24 f, Füle Erzsébet 40 f, özv. Hartmann Jánosné 4 K, gróf Györy Teréz 5 K, gróf Cziráky Luiza 2 K, Budapest-Ujlaki tagok 5 K, Pinkafői tagok 4 K, Wangler Mátyásné 2 K, Szopcsák Anna 1 K, Pap Mária 3 K, Barabás Margit 2 K, Frenreisz Gézáné 2 K, Vagmár Anna 2 K, Szesztenszky Julia 2 K, özv. Zóka Józsefné 2 K, Palkovics Jánosné 2 K, Szalka Erzsébet 2 K, Kollár Borbála 2 K, Hideg Róza 3 K, Németh Józsefné 4 K, Pausz Gyuláné 1 K, Kovács Mária 5 K, Buchmann Mária 2 K, özv. Miskó Józsefné terjesztőnő által: Schödl Viktorné 1 K, Schödl Izabella 1 K, Schödl Viktor 1 K, Schideck Terézia 1 K, Cséh Andrásné 2 K, Hepborn Józefin 1 K, Szulzberger Ignácné 4 K, Christian Gizella 2 K, Schreff Antalné 2 K, Pálházy Józsefné 4 K, Zeidl Antalné 5 K, Gábor Józsefné 5 K, Gábor Anna 2 K, Pelczer Gyula 2 K, Pelczer Julia 2 K, Andrezs Katalin, 2 K, Andrezs Anna 1 K, Hugyesz Mária 2 K, Németh Emma 2 K, Ernszt Anna 2 K, Szeifert Ludovika 1 K, Székács Vendelin 2 K, Gertein Paula 1 K, Vormündl Ferenc 1 K, Keicsits Anna 1 K, gróf Keglevich Ödönné 4 K, Kratzer Rezsóné 2 K, Krikova János 4 K, Krikova Jánosné 4 K, Danglmayer Jánosné 2 K, Wild Mária 1 K, Schmidt Konrádné 6 K, Vogl Ferencné 2 K, Fühl Pál 10 K, Weitracker Istvánné 2 K, Fuchs Antalné 2 K, Rusznyák Károlyné 2 K, Gürsch Gyuláné 2 K, Schultzberger Gyula 2 K, Del Médico Ágostonné 10 K, Tatay Ferencné 4 K, Korzenszky Józsefné 4 K, Meskó Józsefné 104 K, összesen 217 K; Kneitner Ferenc 6 K, Stimalkovics Kálmánné 2 K, Schambach Ludomilla 2 K, Pogány-Plaudesz Katalin 2 K, Gyömrőy Ferencné 5 K, Zakaleczky Julianna 3 K, Élő Mária 4 K, Ádám Margit 1 K, dr. Pokorny Emánuel 8 K, Fraller Józsefné 1 K, Griger Ilona Nagyugroc 2 K, Mihálik Jánosné 2 K, Hilmann Mariska 2 K, Kossár Andrásné 1 K, Fárner Lipótné 50 f, Szalontay Józsefné Máramarossziget 2 K, Gyenge Gyuláné Máramarossziget 4 K, Bacsá Andrásné 1 K, Gajáry Ödönné 10 K, Muzslai tagok 23.68 K, Szleisz Katalin 40 f, Obendorfer Jánosné 1 K, Krajcsovic Antalné 1 K, Krajcsovic Aranka 1 K, Görög Ferencné 4 K, Wertheimstein Sarolta 2 K, Cszkóczy Erzsébet 5 K, Voigt Károlyné 2 K, özv. Tichy Józsefné 10 K, Csatán-Hegedüs Anna 2 K, Budai Józsefné 1 K, Dobos Istvánné 50 f, Nádszegi tagok 123.60 K, Bastor Teréz 1 K, Pichler Jánosné 2 K, Dévény Gyuláné 4 K, Mária-Radnai tagok 3.84 K, Szalkai tagok 6.80 K, Goát Rozália 40 f, Kendei tagok 31.92 K, Öhlsleger Sámuelné Várhosszúrét 50 f, Öhlsleger Anna 50 K, Tasch Hermin terjesztőnő által: özv. Sólyom Imréné 24 f, Széplaky Jánosné 30 f, Széplaky Erzsé 50 f, özv. Papp Alajosné 4 K, Planer Antalné 4 K, Matheidesz Istvánné 10 K, összesen 19.04 K; Laub Jánosné terjesztőnő által: Seger Józsefné 2 K, Hasziman Józsefné 2 K, Tomas

Ferencné 2 K, Thaller Istvánné 2 K, Dinczer Benedekné 2 K, Krén Józsefné 2 K, Krinitzky Lajosné 2 K, Szende Alajosné 2 K, összesen 16 K; Gervay Lujza terjesztőnő által: Dvorzszak Ignácné 2 K, özv. Unger Leóné 10 K, összesen 12 K; Peterdy Alice terjesztőnő által: Koshai Anna 1 K; Kumpler Gézané terjesztőnő által: Krisztianits Jánosné 2 K, Háder Julia 24 f, összesen 2.24 K; özv. Weisz Gyuláné terjesztőnő által: Zboray Johanna 5 K; Dolin Péter 5 K, Dürfler Janka 2 K, Tóth Julianna 8 K, Bezolt Anna 1 K, Maczkó Mária 2 K, Takács Zsuzsanna 50 f, Takács András 50 f, özv. Miskolczi Lászlóné 2 K, Balonyi Ilona terjesztőnő által: özv. Fetti Lipótné 2 K, Kerékgyártó Irma 2 K, báró Riedel Zdenkóné 2 K, Zsolnay Elza 2 K, Óhegyi Jánosné 4 K, Dévényi Margit 2 K, Zsámboky Gyuláné 2 K, báró Mühlen Gusztávné 4 K, Korbély Sándorné 50 f, Szalay Rezsóné 2 K, összesen 22.50 K; Tausch Hermin terjesztőnő által: Polcz Józsefné 24 f; ifj. Polcz József 24 f, Pittfor Jánosné 24 f, Zachary Ádámné 24 f, Némethy Ervinke 1 K, Balogh Márta 4 K, Balogh Mari 24 f, Balogh Erzi 24 f, Balogh Annus 24 f, Balogh Gizus 24 f, Balogh Zsuzsi 24 f, Balogh Julius 24 f, Matheidesz Istvánné 10 K, összesen 17.40 K; Sátha Margit 80 f, Loewell Matild terjesztőnő által: Neumann Ilona 4 K, Kellner Antal 1 K, Csapp Valéria 2 K, Atkár Ilona 1 K, Horváth Irén 1 K, Tatér Gyula 1 K, Viktor Jánosné 1 K, Ferenczsyné Erzsébet 1 K, Lauzerits Margit 2 K, Dávid Józsa 2 K, Ruti Jenő 1 K, Kaiser Józsefné 1 K, Borsódy Teréz 2 K, Lelkes Teréz 2 K, Zaks Róza 1 K, özv. Takácsné Mária 1 K, Rákóczy Mari 1 K, Ulicska Ilona 40 f, Ulicska Katalin 40 f, özv. Friczékne Erzsébet 60 f, Kluska J.-né 30 f, Szőke Józsefné 40 f, Fodor Juliska 40 f, Fabókné Mária 50 f, Fabók József 50 f, Holló József 50 f, Skopek Mária 40 f, Hurják Józsefné 40 f, Nogel Imre 1 K, Nogel Imréné 1 K, Horváth Ilona 1 K, összesen 32.80 K; Galambos Róza 3 K, B. F. Gy. sz. L. E. 120 K, özv. Hauser Jánosné 2 K, özv. Pável Jánosné 1 K, Katona Erzsébet 50 f, Kassaegyházmegyei tagok 50 K, Zachar Anna 1 K, özv. Marjai Károlyné 6 K, Futó Mária 1 K, Fórián Alajos 50 f, Bicsák Fáni 1 K, Pesti Máté 1 K, Keserü Károly 24 f, Dér Teréz 1 K, Sebestyén Mária 60 f, Lipp Karolina 1 K, Nagy Anna 1 K, Posch Borbála 1 K, Korpecs Anna 1 K, Viszenpart Aloizia 1 K, Rozsnyó egyházmegyéből 1211.69 K, özv. Holdonner Orbánné 5 K, Szulyovszky Kamilla 2 K, Görög Ferenc Garamújfalu 1 K, Ozorák Antalné 50 f, Szabó Mária 2 K, Balázs Sándorné 4 K, Holenda Ada Klária 1 K, Tomée Pálné 60 f, Ziday Józsefné 1 K, Wunder Szidónia 2.50 K, Bozóki tagok 1.90 K, Nagytétényi tagok 58.30 K, Erdély Gyuláné 2 K.

1914. április hóban befolyt tagdíjak és adományok. Dala Ferencné Sárvár 1 K, Svaicz Jánosné 2 K, Svaicz Julia 2 K, Fináli Gáborné 2 K, özv. Stiepek Pálné terjesztőnő által: Gaál Istvánné 2 K, Gaál Margit 3 K, Dosztál Venczelné 5 K, Riedl Jánosné 2 K, összesen 13 K; Iták Antalné 2 K, Friesz Károlyné terjesztőnő által: Wágner Ferencné 1 K, Kuhn Józsefné 4 K, Ekker Imréné 2 K, Weisz Józsefné 2 K, Mátyás Béláné 2 K, Huber Miklósné 1 K, Feith Tamásné 2 K, Kaizer Mihályné 4 K, Weisz Ferencné 2 K, Kaltnecker Györgyné 2 K, Seifert Mihályné 1 K, összesen: 23 K; Fodorné Szegedy Ilona 80 f., Nagy Gizella 1 K, Szentiványi Sándorné 5 K, özv. Heinrich Ferencné gyűjtése 100 K, Kavasz Istvánné Kassa 1 K, Mihálik Aurélia Szepesváralja 4 K, Sas Pálné 3 K, Bittner Mária 1 K, Behowsitz Frigyesné 1 K, Barcsi tagok 20.78 K, Serfőző Gyuláné 2 K, Tolt Ignác 2 K, Tolt József 1 K, Tolt Angela 2 K

Szaneck Mária 2 K, Matyókó Karolin 80 f., Schätz Istvánné 10 K, Iszkaik gk. tagok 14.64 K, Pflizster Erzsébet 2 K, Dankó Andrásné 40 f., özv. Wertmüller Béláné 2 K, Wunsch Karolin 1 K, Kiss Teréz 50 f., Nagy Ferencné 2 K, Frits Etelka Losonc 2 K, Paulus Teréz 2 K, Paulus Józsa 2 K, Bunczel Nándorné 10 K, Holzschuch Lajosné terjesztőnő által : özv. Kájlínger Mihályné 2 K, özv. Bakos Jánosné 2 K, özv. Vavrik Ágostonné 10 K, összesen 14 L ; özv. Kluzatsek Rezsőné terjesztőnő által : Kluzatsek Margit 2 K, Kluzatsek János 2 K, Kluzatsek Kornélia 2 K, Kluzatsek Gizella 2 K, Kluzatsek Rezsőné 24 K, összesen 32 K, özv. Prenoseille E.-né 3 K, özv. Szevera Ferencné 2 K, Állt Lipolda 2 K, Geway Lujza terjesztőnő által : Stankovszky Mária 2 K, Till Erzsébet 6 K, összesen 8 K ; Barkóczy Ilona bárónő 2 K, Herfort Irén terjesztőnő által : Kövér Kálmánné 10 K, Balonyi Ilona terjesztőnő által özv. Hampel Antalné 2 K, Rózsa Katalin 1 K, Freckay Irén 2 K, összesen 5 K, Hofer Ferencné terjesztőnő által : Hofer Ferenc 1 K, ifj. Hofer Ferenc 1 K, Vaszkó Györgyné 1 K, Vaszkó Mária 2.50 K, Westner Sándor 2.50 K, dr. Farkas Gézáné 10 K, Koller Istvánné 2 K, összesen 20 K ; Knapp Konstancia terjesztőnő által : Knapp Antalné 2 K, Leitner Emma 2 K, Goldhammer Hilda 1 K, Ciccetti Lajos 2 K, Tóry Gizella 24 f., özv. Bayer Vendelné 24 f., összesen 7.48 K ; Lafrankó Károlyné terjesztőnő által : özv. Schmalz Károlyné 10 K, özv. Lafrankó Istvánné 10 K, Walla József 4 K, összesen 24 K ; Loewell Matild terjesztőnő által : Madár Antalné 1 K, Madár Mária 1 K, Manás Jaroslávné 10 K, Politzerné 20 f., Csákány Béla 60 f., Horváth Kálmánné 1 K, Horváth Károly 1 K, Brabant Ferencné 2 K, összesen 17 K ; Bartos Mária 4 K, özv. Lafrankó Jánosné terjesztőnő által : özv. Lafrankó Istvánné 10 K, özv. Jahn Józsefné 5 K, Hulitius Jahn Gizella 4 K, Stieber Vince prelátus úr 10 K, Hulitius Károlyné 4 K, Better Gyuláné 2 K, Szemere Árpádné 4 K, Lafrankó Ervinke 4 K, Lafrankó Gyula 2 K, Tölgyesy Károlyné 4 K, Waigand Ferencné 10 K, U. U. 5 K, özv. Lafrankó Jánosné 20 K, összesen 72 K ; Lippay János Szeged 2 K, Deli Gáborné 2 K, Gajósi Lajosné 6 K, Csete Nagy Istvánné 1 K, Valenta Andrásné 1 K, özv. Tull Jánosné 4 K, özv. Szantner Zsigmondné 1 K, Friedrich Jánosné 2 K, Ősi Bálint 1 K, Pápay Gézáné Kis-Korpád 4 K, Bencze János 1 K, Kronfráter Anna 1 K, Hugai Mária 5 K, Kuzskó Anna 2 K, özv. Stiepek Pálné terjesztőnő által : Fehérváry Istvánné 2 K, München Edéné 5 K, Schmidt Ferencné 5 K, Luib Lujza 2 K, Kákósy Györgyné 2 K, Káschnák Anna 2 K, összesen 18 K ; Visi Plauder Izabella 2 K, özv. Probst Terézia 4 K, Poszpió Borbála 10 K, Nebel Anna 2 K, özv. Tomor Jánosné 3 K, Bucsusán Szilvia 2 f, Moritoria Ilona 3 K, János Irén 4 K, Bachmayer György 4 K, Széchényi Ferenc 24 K, Széchényi Ferencné 24 f., Vivara Jánosné 2 K, Szombathelyi egyházmegyei tagok 86.72 K, özv. Domján Istvánné 2 K, Lindwurm István 24 f., Barta Irén 2 K, Kreycsir Teréz 1 K, Hauke Lajos 24 f., Hauke Lajosné 24 f., Licskó Mária 24 f., Vas Rezsőné 40 f., özv. Marczy Lipótné 1 K, Winkler Teréz 2 K, özv. Szmitsák Ferencné 40 f., Szabó József 1 K, Anton Mária 1 K, özv. Técs Antalné 1 K, Horváth Mária 2 K, Pilis Károlyné 1 K, Szilágyi Lajosné 40 f., Müller Jánosné 1 K, Mészáros Elekné 40 f., Windhaber Rezső 60 f., Hajdu Géza 60 f., Szabó Istvánné 50 f., Kalapos Lajosné 30 f., Dömbtör Lajosné 30 f., Billa Tamásné 1 K, Bruzer Józsefné 2 K, Beridez Bolda bárónő 1 K, Fa Mihályné Nagykikinda 1 K, özv. Koch József 1 K, Hottovy Ferencné 1 K, Zradecsek Mátyásné 2 K, özv. Varga Istvánné 2 K, Plachy Lajosné 2 K, Koskovics Ignácné 2 K, Szabó Brigitta 24 f.,

özv. László Istvánné 6 K, Szemplika Anna 24 f., Sátoria Károlyné 24 f., özv. Csehy Gusztávné 24 f., Hóra Etel 30 f., Kaltneker Borbála 1 K, Belke Nagy Julianna 24 f., Sájjerli Istvánné 1 K, Tuross Miklósné 1 K, Balázs Katalin 1 K, Blaskó Katica 50 f., Vigkedvű Pálné 50 f., Mariaglück Eugenia 2 K, Kajna Magdolna 1 K, Kukovaszky Vilmos 60 f., Bakay Dezsőné 40 f., Lukács Vendel 1 K, Péter Andrásné 60 f., Takács Imre 30 f., Sporel Amália 1 K, Csukay Vilma 5 K, Vidra Mária 2 K, Janausek Karola 30 K, Duda Rózi 50 f., Takács Anna 30 f., Bitto Ferencné 30 f., Serman Béla 1 K, Pálfi Pálné 1 K, Kürthy Ilona 2 K, Krieger Anna 60 f., özv. Braun Ferencné 1 K, Vizváry Gizella 40 f., Vizváry Mariska 40 f., Medveczky Etel 40 f., Tichy Katalin 40 f., Buska Ferenc 30 f., Skoduka Mátyásné 50 f., Herold János 30 f., özv. Pattantyus Mihályné 1 K, Pattantyus Mihály 1 K, Neubauer Józsa 50 f., Vitárius Gizella 24 f., Balázs Mózes 50 f., Parcsetics Ida 25 f., Parcsetics Vincéné 25 f., Lipovszky Károly 2 K, Ciffrík Irma 24 f., Bábis Ferenc 1 K, Dobozi Istvánné 24 f., Görlich Alajosné 2 K, Panyi Józsefné 60 f., Panyi József 60 f., Kánya Béla 1 K, Kánya Béláné 1 K, Sándor Lajosné 60 f., Parrag Sándorné 40 f., Meizinger Eleonora 1 K, Török Elemérné 5 K, özv. Hók Józsefné 200 K, Gregor Frigyes 40 f., Kőncöl Teréz 24 f., Tober Jánosné 30 f., Kiglics Erzsike 40 f., Barka Balázs 25 f., Dezső Józsefné 1 K, Hora János 1 K, Dudás Erzsébet 2 K, Faber Kálmán 24 f., Bohuszláv Józsefné 30 f., Kovács Károly 24 f., Herer Dora 1 K, Müller János 40 f., özv. Böcskey Sándorné 30 f., özv. Vicsei Ferencné 2 K, Sándor Ilona 1 K, Pizinger Istvánné 2 K, Novara Katalin 50 f., özv. Millián Károlyné 2 K, Cziriák Gyula 20 f., Szemes Károly 1 K, Mezőlaborci tagok 47.36 K, Dravec Teréz 2 K, gróf Csáky Gyuláné 4 K.

1914. május hóban befolyt adományok. Cziráky Erzsébet grófnő 100 K, N. N. egy kehelyre 60 K, Brunszvik Mária 2 K, Brunszvik Matild 2 K, Kapus János 1 K, Ács Teréz 24 f., Kovács Teréz 24 f., Gulyás Rozália, Gödölle Emma 2 K, Rózsa Anna 50 f., Gaál Mária 60 f., özv. Bezedits Dezsőné 5 K, Derbisz József 2 K, Rohrhofer Ottilia 2 K, özv. Hatvani Lajosné 1 K, Katona Ferenc 1 K, Felmayer Vilma választmányi tag által: özv. Rigler József Edéné 4 K, özv. Schőja Antalné 4 K, Schőja Hermin 4 K, Wagner Klára 4 K, Telmayer Vilma 10 K, Magyar Karolin 1 K, Kreics Ágnes 1 K, Mihók Júlia 1 K, özv. Korinek Ferencné 50 f., összesen 29.50 K, Bergmann Károlyné 1 K, Bergmann Matild 1 K, Bauer Róza 2 K, Erdőteleki tagok 9.10 K, Nacsa János 2 K, Nacsa Jánosné 2 K, Nacsa Terézia 2 K, Molnár Mária 1 K, Kardos Jánosné 4 K, Zehetbauer Erzsébet 24 f., Lorenz János 1 K, Lorenz Jánosné 1 K, Lorenz Adél 2 K, Szalay Gizella 2 K, Komár Mariska 1 K, Zwekits Jánosné 2 K, Kray Istvánné 5 K, Bohovesik Mária 3 K, Szabó Károly 2 K, özv. Karsay Mihályné 40 f., Pék Józsefné 40 f., Varga Teréz 24 f., Babucz Mária 24 f., özv. Takátsné Etel 1 K, Schmied Ferencné 1 K, Székely Pálné 1 K, Bencze Szentpáli Gabriella 10 K, Kezács Anna 1 K, Huszárik Anna 2 K, Duho Júlia 2 K, özv. Korinek Ferencné 24 f., Banya Mihályné 5.20 K, Füll Lipót 2 K, Kiss Emilné 2 K, Héber Károlyné 3 K, Bocsa Erzi 3 K, Lévay Gyula 2 K, Szabó Mária 2 K, Kistikványi gk. hitközség 4 K, özv. Tóth Györgyné 2 K, özv. Blaha Gyuláné 40 f., Szalassy Lujza 40 f., özv. Heinrich Ferencné gyűjtése 100 K, Proksch Bolda 2 K, Haas Magda 2 K, Nádasszky Józsefné 2 K, Sdatauer Aladárné 2 K, Mihálkovic Szilárdné 3 K, Szűz Istvánné 3 K.

(Folytatása következik.)

Oltáregyesületi érmek

aluminiumból, újezüstből vagy valódi ezüstből többféle kivitelben kaphatók Kalocsán a Rózsafüzérszövő Híziipari Vállalatnál. Csinos és tartós szentolvasók. Érmek, keresztek, szentképek, skapulárék, skapuláré-érmek és egyéb kegytárgyak. Első szentáldozási képek. Imakönyvek és hitbuzgalmi művek. Lurdi víz.

Árjegyzék ingyen és bérmentve.

Cím: _____

RÓZSAFÜZÉRIIPAR, KALOCSA.

Walsler-Varga-féle

Örökimádás imakönyv

az oltáregyletek imakönyve, ötödik teljes kiadás; 30 óra

K. Sávely Dezső festőművész rajzaival megjelent és kapható

Közönséges papíron:

Vászonkötés	3 K 50 f.
Bőrkötés, vörösvágás, tokkal	5 " — "
Bőrkötés, aranyvágás, tokkal	6 " — "

Műnyomó papíron:

Vászonkötés, vörösvágás	4 K — f.
Bőrkötés, vörösv., tokkal	5 " 50 "
Bőrkötés, aranyv., tokkal	6 " 50 "
Borjúbőr-kötés, aranyvágás, párnázva, kazettával	8 " 50 "

Japán papíron: (az egész könyv egy ujjnyinál alig vastagabb)

Vászonkötés, vörösvágás	4 K 50 f.
Bőrkötés, vörösvágás, tokkal	6 " — "
Bőrkötés, aranyvágás, tokkal	7 " — "
Borjúbőr, párnázva, kazettával	9 " — "
Borjúbőr, hordozható tokkal	18 " — "

Walsler-Varga-féle

Örökimádás imakönyv

őregbetűs hatodik teljes kiadás.

A betűk nagyok, de a könyv alakja alig valamivel nagyobb a kisebb alakú kiadásénál: K. Sávely Dezső festőművész rajzaival.

Jó papíron:

Vászonkötés	4 K 60 fill.
Bőrkötés, vörösvágás, tokkal	6 " 50 "
Bőrkötés, aranyvágás, tokkal	7 " 50 "

Japán papíron:

Vászonkötés, bindre fűzve	5 K 20 fill.
Bőrkötés, bindre f., vörösvágás, tokkal	7 " 50 "
Bőrkötés, bindre f., aranyv., tokkal	8 " 50 "
Borjúbőr, bindre f., aranyv. párnázva kazettával	11 " — "

Liguori sz. Alfonz

Üdvösség Útja (elmélkedések).

Az első kiadás elfogyott; új kiadás készülöben.

Ezen könyvek megrendelhetők:

VARGA MIHÁLY esperes-plébánosnál

Kiskunmajsa (Pest vm.)

a pénz előleges beküldése mellett, vagy utánvétellel

A kereskedésben 20%-kal drágább lesz.

REMÉNYSÉGÜNK

1906, 1907, 1908, 1909-ik évfolyamal még kaphatók egyenként

1 K 40 fill.-jével.